

3-10

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres felvétele V., Harmincad-u. 3

gróf SERÉNYI LÁSZLÓNÉ ÉS GYERMEKE

1. Arany lamé estélyi ruha, arany tónusu velour-chiffonból kivágott diszkekkel, az egyik oldalon összefogott külön légyezőszerű résszel.
2. Estélyi ruha cyklamenszinü velour-chiffonból, ezüst brokát részekkel, strassz öv és nyakpánttal.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat * Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án * Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai-utca 37. szám. (Berlini-tér sarok) * Előfizetési ár: egész évre 17 pengő, félévre 9 pengő, negyedévre 6 pengő.

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

Nem szabad késlekedni!

— Pillanatkép az úri nyomorúságról —

Egy délután, amikor a pesti nagykörutról a szerkesztőségbe siettem, egy viseltes ruhájú, tiszteletreméltó külsejű nő állított meg, előrenyújtott kezekkel, szívbe markolóan kérlelő szóval.

— Uram, — mondta — könyörüljön meg rajtam...
Döbbenet néztem rá.

— Uram, — ismételte — könyörüljön rajtam... napok óta éheznek a családom... Nincs, aki segítsen rajtam...

Nem vagyok gazdag ember, még csak az a bizonyos jó módu sem, aki úgy tud adni, hogy nem érzi meg, de mikor ezeket a rémült, nedvesen üveges szemeket láttam, mikor egy értelmes, szabályos vonalú női arcon a szenvedés, a megalázottság szarkalábait láttam felrajzolódva, mikor egy aránylag fiatal — alig negyven éves — szomorú, hajlott asszony állt előttem, nem törődtem a magam szükségleteivel, a szív legmélyebb forrásából zakatolva, háborogva tört fel — nem is tudom hirtelen elemezni — részvét és fájdalom, rémület és szánalom és ami csak nálam volt, odagyömöszöltem a szerencsétlen asszony remegő kezébe. A hálálkodás elől a heves érdeklődés hadállásába sáncoltam el magamat, ez az egyetlen elhárító mozdulat, amellyel önértetes férfi egy asszony, egy szegény asszony kínos meghunyászkodásának utját vághatja. Érdeklődni kezdtem a magánolgai felől és egy összeomlott élet romjai meredtek felém. Fájdalom, nem szokatlan tragédia, még részleteiben is a manapság oly gyakori existenciatorzásokra, életválságokra emlékeztető. Mikor szemtől-szembe kapjuk a nyomort, a kétségbeesést, a riadt tanácstalanságot és tehetetlenséget, mint valami egészen új, lenyűgözően és torkotszorítóan lidérees elemény hasít lelkünkbe a sorstragédia.

A boldogtalan asszony szívéhez szorította a kezét és könnyesen rebegte:

— Köszönöm, köszönöm... Az én jó Istenem áldja meg!

És én szégyenkezve surrantam el mellőle. Szégyeltem magam, amiért egy véletlenül mulik a jótétemény, amiért olyan közömbössé fásult és szivtelenné keményedett a mi társadalmunk, hogy a középosztály hajótöröttjeit az utcára löki és koldulni hagyja. Szégyeltem magam, mert emberi voltomban mélységesen megrendített és egyben földig alázott ennek a szegény uri asszonynak alamizsnás nyomorúsága, mikor pedig tudom azt, hogy nagy és fénylő, híres és hivalkodó nevek cégére alatt állítólag mindenütt ki van építve és intézményekben megszervezve a jótékonyosság. Egyesületek százait látom mindenféle utmutatókban, évkönyvekben, díszelnökök és díszelnökök vezetése alatt hatalmas apparátusok dolgoznak a „szemérmes szegények“ inségének enyhítésén, de ha valóban dolgoznak, hogyan lehetséges az, hogy a szemérmes uri szegények százai tántorogják végig félig bódultan, félig már majdnem tébolyodottan e nagyváros hideg utcáit? Mert ez az én esetem a kolduló uri asszonnyal nem szórványos jelenség, te is tudod, ő is tudja, mind-

nyájan tudjuk, hogy az immár tizenkét esztendeje húzódó társadalmi kataklizma ezrével és ezrével termelte ki a tönkrement, éhező és kolduló uri nőket. De egy kis körültekintéssel, utánajárással s ami mindennél fontosabb: egy kis szívvel mégis csak apasztani lehetne ezt az irtózatot számot, a pusztulásnak martalékkul vetett nyomorhadtsereget.

A magyar társadalom megerősödött már annyira, hogy az éhezőkön igenis tud segíteni. Csak akarat kell hozzá. Ha én, a nagybirtokosokhoz és gyárosokhoz, nagykereskedőkhöz és bankárokhoz képest szegény ördög, oda tudom adni minden középzememet egy szerencsétlen asszonynak, bízva a munkaerőmben, amely holnap új kenyeret szerez nekem, akkor azoknak a jó móduaknak, akik fölösleggel is rendelkeznek, illik legalább annyit adniok, mint amennyit én adtam. Addig is, amíg az újjá épülő társadalom és a napról-napra gyarapodó gazdasági élet elegendő munkaalkalmat képes nyújtani a munkakeresőknek, nem nélkülözhető a tevékeny, tette-kész jótékonyosság. Teljes erkölcsi elzüllesztéshez és anarhiához vezet, ha tisztos multu családanyák az utcára kényszerülnek vinni nyomorúságukat. Gondoljuk el: milyen lelki benyomások alá kerülnek azok a gyermekek, akik látják, hogy szerencsétlen anyjuk a társadalomtól magára hagyatva, kéregetéssel kell, hogy összekaparja azt a pár ezer koronát, amiből kenyeret és tejet vásárolhat tengődő családjának. És micsoda generáció születik itt és milyen félelmetes indulatok kész prédája az ily generáció! Saját kezünkkel fütjük a poklot önmagunk alatt, ha idejekorán erős kézzel nem ragadjuk ki a nyomor és a nyomorral iker bűn karmaiból ezeket a veszendő lelkeket.

Az emberi érzés parancsolatján kívül az okos önzés is azt követeli tőlünk, hogy a társadalom páriáit szabadsítsuk ki poshadt levegőjü börtönükből és vigyük őket a napfényre, oda, ahol először is az önbizalmuk tér vissza, ami édes szülőanya az önértetnek és az emberekben való hitnek. Ezt a lélekmentést nem lehet az utcán elvégezni úgy, hogy én adok pár garast ennek és te adsz pár garast annak, hanem rendszeresen kidolgozott program alapján lássunk hozzá a munkához. A program egy szóval fejezhető ki: segítség! Jó sziveket pedig, akik ezt a programot valóra váltják, azoknál az egyesületeknél keresünk, amelyek e célból és e célra létesültek. Távól áll tőlünk az általánosítás. Nagyon jól tudjuk, hogy vannak jótékony egyesületek, amelyek becsülettel teljesítik magasztos kötelességeiket. De mi azt akarjuk, hogy a dolgozó testületek még dolgozabbak legyenek, a tétleneket, a cifra zászlók alatt üresen parádézó egyesületeket pedig fel akarjuk rázni aléltóságukból. Periculum in mora, mondták a rómaiak és ha valamikor találó volt ez a mondas, akkor ma végtelenen és fájdalmasan az, mert ahány pillanatot késünk a nyomorgó középosztály megmentésével, annyi esztendő töltenek el a szivtelenség pogány oltárán a tulajdon életünkben.

LOHR MÁRIA KRONFUSZ VEGYTISSZÍTÓ, CSIPKE, TISSZÍTÓ ÉS KELMEFESTŐ

GYÁR ÉS KÖZPONT: BUDAPEST, VIII., BAROSS-UTCA 85. SZÁM * TELEFON: JÓZSEF 2—37

Rákosi Jenő szózata a magyar nőkhöz

A szerkesztőségi folyosó legvégén van Rákosi Jenő gyönyörű, tágas dolgozószobája. Íróasztalán a levelek száza fekszenek rendbe sorakoztatva: Rákosi Jenő napi postája. Amikor elmondjuk, hogy a Magyar Uriasszonyok Lapjának olvasótáborra a legrajongóbb magyar nyilatkozatát szeretné olvasni, megkérdi, hogy mire kíváncsiak a magyar asszonyok.

— Arra, hogy mi a véleménye méltóságodnak az anyó és a hitves feladatairól, a dolgozó nőről, a divatról és mindentről, ami a nőtársadalmat illeti.

Rákosi Jenő először halkán, megfontoltan, de azután szinte fellelkesülve saját szavaitól, hangszabban cseng ajkán a magyar asszonyokhoz intézett szózata:

— A nő dolgában én a bibliához tartom magamat, amelyben az áll, hogy az Isten Évát, Adám oldalbordájából teremtette, hogy segítőtársa legyen. Első rendeltetése az, hogy anya legyen, második rendeltetése, hogy férjének és gyermekeinek otthont teremtsen, minden, ami ezen túl jön, alárendelt jelentőségű és nem döntő. Hogy célját elérje, szépek, okosnak és jónak kell lennie, de hozzáteszem, hogy az okosság és jószág már magában véve a legfőbb szépség, mert a nő külső szépsége hatalmas fegyver ugyan, amely eselleg egy szempillantás alatt ledönti áldozatát, de ha jószág és okosság nélkül van, akkor diadala csak igen rövid életű. Mindent, ami ezen túl van, divatot, öltözködést, hajviseletet, foglalkozást ebből a szempontból kell megítélni. Ami összeegyeztethető, vagy éppenséggel elősegíti a nőt abban, hogy hivatását teljesítse, az természetesen mind megilleti a nőt. A férfinak pedig erősnek és becsületesnek kell lennie. Ő az életben az előmunkás, a nőnek átad anyanyit, amennyi hivatásának teljesítésében hasznára és férjének segítségére van.

A divat nem egyéb, mint váltakozó kísérlet arra nézve, hogy a nő szépsége érvényesüljön. A Paradicsomkertben mindössze a fügefalevél volt a divat, ma valamivel több, de a mainak egy erénye van minden megelőző divat fölött, az, hogy nagyon egyszerű és nagyon egészséges. A divatnak szertelenségei pedig akár a mai, akár a régi divatoké, az mind csak kezdetben sérelmes és visszatetsző, mert a szem mindenhez hozzászokik, ami kedves és szép neki. Természetesen, vannak nők, akiket sorsuk elűt attól, hogy rendeltetésüket egészen teljesítsék és pártában maradnak. Ezek régen — még a gazdagok is. — rokonaik terhére maradtak, amennyiben nem jutottak valami kegyeletes alapítványi állásba. A szegények rendszerint közeli vagy távoli rokonnak irgalmára, jótékonyágára voltak szorulva. Ez a legkeservebb helyzete az életnek. Ebből a szempontból pedig a modern életben helyes és szükséges, hogy a nők is szerezenek maguknak bizonyos kvalifikációkat, amelyek révén magukat eltartani képesek.

Rákosi Jenő hátradől karosszékében, szava ércesen cseng, amikor a nagy magyar asszonyok szerepéről kezd beszélni:

— A magyar nemzet és a magyar törvények nagyobb tisztelettel viseltelnek a nő iránt, mint Európa akármelyik állama. A magyar nagyaszonny fogalmát semerre sem ismeri a világon. A magyar asszonyok érdemesnek tartatnak a közjogok gyakorlására és sehol sem fordult elő annyiszor, mint Magyarországon, hogy asszonyok az életben a férfi gondoskodó szerepét vették át birtokaikon és egyéb gazdaságaikon. A magyar nők szépek, jók és okosak. A magyar asszonynál külön asszony nincs az egész világon. Sehol olyan tapintattal, olyan ügyesen, olyan sikeresen, olyan hasznosan nem vezették asszonyok férjeiket orruknál fogva, mint Magyarországon.

P. L.

A Tegnap leánya és a Ma leánya

Májushajnalon rózsás mosollyal kél a nap, a harangvirág megrázza harmatos fejcskékjét, az ég dalosai himnusszal köszöntik az ébredő reggelt. Mit érez az ember? Még a legmogorvább, legdohogóbb öregek szívében is frissen cikázik az életvágy és a nagybetegek bizakodva szívják be a tavaszillatot.

Tavasznak tavasza: leányság, hadd beszéljek rólad. Nem a trubadur epedő hangján, hiszen e sorok írója már túl ran az édes, fiatalos hevüléseken, de nem is a szikkadt szív, a megrekedt vér cinikus hangján, hiszen szettörném a tollamat, semhogy a leánylélek problémájához a közömbösek és a mindenből kiábrándultak módjára nyuljak. A leány helyzetét a családban minden erkölcsös társadalom iratlan törvényei szabják meg. A leány helyzetét a külvilággal szemben ugyancsak bizonyos szabályok formálták ki, csak hogy ezek a szabályok bizonyos korokban, bizonyos koroknak hatása alatt módosulnak, hol rugalmasabbakká, hol merevebbekké válnak. Hogy például szolgáljak: egy tartós békében élő társadalom egészen más szabályokat állít föl a leányokkal szemben, mint egy olyan társadalom, amelyet háborúk és forradalmak fenekestől felforgattak. Ezzel a példával már el is jutottunk a kérdés gyökeréhez.

A Tegnap leánya... Hiszen annak sem volt csupa tuskéllen rózsából velve az ágya. Gazdasági kérdések, életharcok mindig voltak és a tavaszi leányalmokat sokszor szorvasztotta el a májusi fagy. A Tegnap leányát mégsem kényszerítette a megnehezült életforma a gazdasági front első tűzvonalaiba, tehát nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb és türelmesebb volt, mint a Ma leánya, akire olykor elviselhetetlen iramot diktál a verseny. A Tegnap leányát nem küldték irodába, hivatalba, műhelybe, legalább is nem olyan tömegesen, mint manapság, — az a leány otthonülő volt, a háztartás körül foglalatzkodott, mindennap szinte főpróbát tartott a holnapi asszonyszerepéből és ez a folyamatos, zavartalan munka megadta az idegein való uralkodás képességét. Irigylésreméltóan harmonikus, rendez, tiszta polgári környezetben élt a Tegnap leánya és erényei kristályosan érlelődtek, alakultak ki. Távol tarthatta tőle a világ vad tülekedésétől, nem háborgatták gondok, bajok és nem volt kiléve a kereső pályákra sodort élet anynyi riasztó kísértésének. Ártatlanság, szemérmesség, szívnemesség, önfeláldozás és a női lélek minden erénye folytonos táplálékot kapott ebben a tiszta légkörben. Az élvezetek türelmetlen hajszolása, az élettempó szédítő meggyorsulása, ledérségre való hajlamossága, feltűnést keltő divatok majmolása ebben a miliőben nem kaphatott lábra. És aki másképp cselekedett, mindig kivétel maradt.

És a Ma leánya?... Aki a vérnek ugyanazzal a törvényével, az életigényeknek ugyanazzal a fölfegyverzethez jött a világra, mint a Tegnap leánya... aki a fátalságjogán épp úgy megköveteli a szépet, a jót, a gyönyörködőt, a boldogítót... vajjon ez a leány, tragikus korunk gyermeke, csakugyan az a rettentő teremtmény-e, akinek régi emlékeibe kapaszkodó, új életviszonyokhoz alkalmazkodni nem tudó öregek festik le korholó szókkal, sürű fejcsoválások közt?... Oh, milyen könnyű az általánosítás. De épp oly igazságtalan is, amily könnyű. Halljuk csak a vádakat! A mai leánynak — mondják — egyre csak mulatozón jár az esze. A mai leány kihívó modoru, szabatosan viselkedik férfitársaságokban és nem az anya áll előtte mint követendő példa, hanem a párisi külvárosi színpadok kétesértékű hősnője. A mai leány az ártatlanság fehér fátylát eldobta és a nemzetközi táncosnó-típus rikitő selyemrongyáiban kelletti magát. Így van-e? Nézz csak körül, szíves olvasóm a családod tűzhelyén. Ma is ott látod a szorgos, csendes, engedelmes, nyájas és mosolygó leányt, akinek bizony más gondja is van, mint henye gondolatokat,

laza érzelmeket melengetni, aki komolyan készül az ő aszszonyhivatására és ha más életmódot folytat, mint a tegnapi leány, talán onnét van ez, hogy a maga munkájával részt kell vennie a család fõntartásában. Színházba vágyik? korzózik? táncol? A tegnapi leány is szerette a színházat, a társaságot és a táncot. Az egyetlen határvonal, amelyet a két típus közt meg lehet húzni, talán csak különbségeket tudna megjelölni: a hangnak bizonyos merészebb lendületét, a szavaknak tudatos, olykor kérkedõ õszinteségét és a divatos öltözködést. Nem lehet tagadni, hogy a mai leány nem rejtõzik el annyira a szemérem sáncái mögé és nem kerüli oly kényesen az ugynevezett szerelmi témákat, mint a tegnapi leány. Ezt a nyíltságot és bátorságot elsõsorban a keresõ pályákon levõ leányoknál lehet tapasztalni.

Szó sincs róla: a mai leánytípus sem egységes, akár csak a tegnapi. Sõt: ha lehetne valamiféle statisztikát csinálni, alkalmasint kiderülne, hogy sokkal több a kivétel ma, mint volt tegnap, vagyis hogy ma sokkal több olyan leány van, akit a kor zavaros levegõje nem rontott meg, mint volt tegnap olyan, aki a tiszta erkölcsök uralma alatt az élet utveszlõjébe tévedt. Sem tegnap, sem ma, sem holnap nem voltak, nincsenek és nem lesznek tökéletes lények. De a Ma tanulhat a Tegnaptól és a Holnap okulhat a Mán. A Ma leánya merüljön áhitatos lélekkel tegnapi boldogabb elõdjének szellemébe és töltsse meg szívét annyi szépséggel és eszményiséggel, amennyit ez a végzetes mai kor megtûr.

Szitakötõ jelmez

„La Femme Chic“ címû divatlapból

Kapható és megrendelhető ROSENBERG FRIGYES cégnél,
IV., SEMMELWEIS-U 7.

Utban hazafelé

Az óceánjáró csavarjai tompa bugással, dohogva színtották az azurkék tenger sima tükrét. A tropikus nap ferrón, merőleges sugarakkal tüzött a fedélzetre, ahol az utasok szédülten támolyogtak a sorvasztó hőségben. Pater Anzelmus, a mosolygó arcú, szelid gyermektekintetű fiatal pap a korláthoz támaszkodva nézett a víz folyton változó és mindig egyforma sima kékségébe. Sűrűn körülgette zsebkendőjével izzadó arcát. Időnkint kalapját levéve, legyezte magát. A közeljövõre gondolt. A missziós-telep nagy, nehéz, de nemes feladataira, a gyermekkora óta szívében élő vágyra, hirdetni az Igét primitív embertársainak, szelid makacssággal vezetni be őket az isteni Pásztor aklába.

— Good morning, Father, — szólalt meg mellette a hajó másodtávirótisztje, Mr. Seymour. Szabadnapos lévén, feljött a fedélzetre friss levegõt szívni. Amikor csak szerét tehette, mindig felkereste P. Anzelmust. Érdeklődött a missziós élet tarkasága iránt. Mik a terve, nem fél-e a várható veszedelmektől. És viszonzásul mesélt neki a tőle messze élő családjáról. Körülbelül egyidősek lehetnek. Szókék, napsütött arcuk mind a ketten. Mr. Seymournak Dél-Angliában élt a családja. Megmutatta fényképüket is. Fiatal asszony két kis lurkó fiuval, az asszony szája körül alig észrevehető fájdalmas vonás.

— My wife, — mondta büszkén. — És beszélt két fiáról elragadtatással. — Látja, Pater, most majd nemsokára jó lesz nekünk. Ha erről az utról megérekzem, szárazföldi beosztást kapok s nem fogunk elválni többet. Ha most el-elfog a honvágy szeretteim után, azzal vigasztalom magam, hiszen ugyis utban vagyok hazafelé. S ez kielégít teljesen. Sokszor gondoltam, nagy és szép életet kellene élni, de valahogy hiányzik ehhez az energiám. Az önök élete nagy, nemes, önfeláldozó, hálátlan. Rengeteg ambíció és sok-sok aktivitás szükséges hozzá. S ez az, ami belőlem hiányzik.

— Téved, — vélekedett P. Anzelmus. — Az akarat a legfontosabb. Igen, az erős, szilárd akarat és a megfelelő körülmények. Biztosan hiszem, ha úgy hozná a sors, talán sokban, nagyon sokban felül is múlva bennünket. A családom? Tessék! — S egyszerű, fekete tárcájából gyengéden vette ki a képet. Ráncos képű, fejkendős öreg néni s egy kedves arcú fiatal leány volt rajta, mellettük a Pater fekete reverendájában. — My mother, and the sister of mine.

P. Anzelmus nemsokára vidám mosollyal vett bucsut tőle. Kibirhatatlan volt a hőség. Sietett árnyékosabb helyet kerenni.

— Estére beérünk az esős zónába már, — szölt utána Seymour vigasztalólag.

Lassan hanyatlott le a nap. A hajó minden porcikájában remegve igyekezett távoli célja felé. Enyhe szellő kerekedett. Az élet kezdett megélnékülni a hajón. Mindenfelől elősereglettek a gondtalan, jókedvű utasok felüldülni. A fiatalok hangosan beszéltek meg estére egy kellemesnek ígérkező *dancing party*-t.

Az ég s a tenger körskörül egybeolvadt. Csak egy helyen szakította meg a nap vízben uszó korongja a csodálatos összhangot. Majd a csillagok ragyogtak le az égről halvány, reszkető fényvel.

P. Anzelmus félrevonulva imádkozott és gyönyörködött a tenger, a csillagok titokzatos, különös bájában. Milyen gyönyörű, — suttogta magában. — Milyen végtelen, milyen hatalmas a Te kezéd, Uram!

Messziről, észak felől, tejfehér köd közeledett a hajó felé. A levegő nehéz lett a sűrű vízpárától, a sovárgott, enyhítő, meleg trópusi eső előhírnökétől.

Egy pillanatra látta Seymourt, amint a szikratáviró kabinjába sietett be szolgálatát átvenni. Később, mikor valaki az ajtón kilépett, már ott látta a kiesapódó, vakító fényben, fején a telefonkagylóval a gép mellett ülni. Arra gondolt, hogy ez akkor érkezik révbé, amikor ő elindul a nehéz küzdelmek mezejére.

Lement elfogyasztani a késői ebédet. Egyre Seymour

járt eszébe, aki megfut az élet küzdelmei elől a kispolgári élet csendes, jelentéktelen körébe. Büszke öröm töltötte el szívét, ha az ő hivatására gondolt. Hatalmasakat lélegzett. Örült, hogy szebb, nemesebb vágy töltötte el, hirdetni Isten igéjét a vademberek közt. A Megváltó tanításának mennyi magját hinteni el a vad talajba, megtanítani őket a Szűzanya tiszteletére.

Ebéd után felment a fedélzet esőtől védett részére. Az utasok csaknem mind a szalokban gyültek össze, néhány korán fekvő, rendszerint öregebb utas kivételével. Egyedül volt a fedélzeten. Nem ment kabinjába. Ugy sem tudott volna aludni. Elmerengett. Előtte sűrű köd gomolygott. Furcsa, torz alakok rajzolódtak ki a ködben. Gigászi képek. Roppant méretű, soha nem létezett szörnyek viaskodtak egymással. A szalomból kacagás, könnyű muzsika hangja szűrődött ki. Az étteremben a kapitány egy-két hajótsiszt és egy régi ismerőse társaságában, aki véletlenül hajóján utazott, koccintgatott vidáman. Az ut biztos, csak harmadnap találkozhatnak egy francia hajóval.

És a köd gomolygott egyre. A szél mindinkább erősödött. A hullámok halk csobogással ütődtek a hajó farához. S a Pater csak állt és nézett az átlátszatlan homályba. Az átlátszatlan homályon keresztül az ismeretlen, soha nem látott, titokzatos világba.

A szél már bugva sűvített a fedélsétány oszlopai között. Emeletmagas hullámok dühös haraggal ostromolták fehér tajtékjukkal a dacosan haladó hajót. A vastag sugárban zuhogó, nehéz eső hatalmas viharral érkezett.

Egyszerre hihetetlen erős ütés érte a hajót. Mintha egy tengeri óriás kelt volna birokra. Mindenki megintgott, sokan elesetek. P. Anzelmus ösztönszerűleg kapaszkodott a korlátba. A hajó hatalmas teste szörnyű kínnal nyögött fel a borzasztó ütésre.

Hirtelen elhallgatott a zene. Riadt lépések zaja robotgott mindenfelől. Rémült arccal futkostak az emberek, megtudni, mi történt. A tengerészek sápadt arca nem bírta leplezni az ijedséget. A kapitány kissé bizonytalan lépésekkel igyekezett a parancsnoki hidra felvilágosításért, ahol az első tiszt állott.

Csakhamar megtudták a legrémületesebb valóságot. A sűrű ködben egy eltévedt kis hajó került az utjukba, amelyet csak az utolsó pillanatban vettek észre, mert a kapitány elfelejtett parancsot adni a fényező kigyújtására. Már nem lehetett a katasztrófát elkerülni. Hajójuk oldalán, a vízvonalnál, hatalmas lék tátongett. Egy szempillantás alatt futótüznél gyorsabban terjedt el a rémhir a hajón. Mindenki a fedélzetre tódult. Táncról hevült fiatal párok, félig öltözetlen, álmukból felriadt utasok, akiket kabinjuk keskeny ágyában ért az összeütközés, groteszk össze-visszaságban kétségbeesett jajveszékkel kerestek segítséget, megnyugtatást, maguk se tudták, honnan.

Fejvesztett szaladgálás, egyszerre hire támadt, hogy a kapitány agyonlőtte magát. Pánik lett urrá az embereken. Valaki meglátta, hogy a matrózok a mentőcsónakokat kezdik felszerelni. Még rettenetesebb méreteket öltött az ijedség. Néhányan fuldokolva, kezüket tördelve zokogtak, mások hangosan imádkoztak. Itt rosszul lett egy idősebb ar, amott egy asszony elájult. Hozzá tartozói orvos után kiabáltak. Nem sokkal távolabb valaki rémültében a tengerbe akart ugrani, alig tudták a mellette állók visszatartani.

P. Anzelmus az első pillanatok után visszanyerte hidegvérét. „Ahogy Te rendelted, Mindenható Istenem.” Tudta, a legfontosabb vészjelet adni. Benyitott a szikraállomás ajtaján. Ott találta a gép mellett Seymourt, aki az ijedségtől fehér arccal ült a gép mellett. Halvány mosollyal tekintet fel rá, amikor belépett. Kérdő tekintetére balkezével a gépre mutatott, melyről ütemesen röpült szét mindenfelé a legrémesebb segélykiáltás:

... — — — ... S O S ... — — — ...

Save our souls ... — — — ... Mentsetek meg lelkeinket!

Fülén a telefonkagyló süketen hallgatott s ő rendületlenül dobolta a gépen a három rettenetes betűt.

— Semmi? — kérdezte P. Anzelmus.

— Semmi! — felelt lemondóan Seymour. — Mene-küljön, Pater. Meneküljenek, amíg nem késő, — csattant fel hirtelen.

Kinn még mindig a legnagyobb káoszban tülekedett a nép. Az első tiszt kiadta a parancsot a mentőcsónakok leoldására. Egy-két józanabb utas kabinjába sietett legfélétebb holmijáért. Mások nem mertek mozdulni, féltek, nem jut majd nekik hely. Még le sem értek a csónakok, máris a legvadabb küzdelem tört ki a helyekért. Mások kifogástalan urak ökölrel verekedtek rémülten sikoltzó asszonyokkal. Egy hatalmas termetű férfi revolvert szorongatott kezében s annak agyával osztogatott jobbra-balra sűrű csapásokat. Gyermekek, akiket szüleik ott hagytak, sivalkodva kapaszkodtak idegen emberekbe.

Nőttön-nőtt a zavar. Senki sem akart egy lépés-el sem hátrább állni.

P. Anzelmus hasztalan iparkodott rendet csinálni közöttük. Senki sem hallgatott rá. Hiába kiabálta, hogy először az asszonyokat és a gyermekeket engedjék csónakba szállni.

S a hajó lassan, észrevétlenül kezdett lemerülni. A köd roppant tömege még mindig megfeküdt mindent. S ebben a nagy összevisszaságban Seymour volt az egyetlen a hajón, aki megmaradt helyén, a megmenekülés legkisebb reménye nélkül és keze görcsösen verte a gépet. A fedélzeten pedig a tengerészek is csak a zavart növelik. A matrózok kíméletlenül löktek félre mindenkit, ők akarnak legelsőnek vizre szállni.

P. Anzelmus kabinjába sietett le. Gyorsan kapkodva kereste elő bőröndjéből szertartási táskáját, amelyben tábori felszerelése volt. Ezt vette csak magához s a hajó kápolnája felé indult. Itt a Szentségtartóból kis aranydobozába tette át a legszentebb testet és ment felkeresni Seymourt. Ott találta a gép mellett. A kagylót ledobta a füléről.

— Hallgasson csak, Pater, — nyújtotta feléje. — Én már nem birom. Polyton hallok hangokat, de egy se az, amit én várok. Gyermeksírást, templomi orgonaszót. Mintha rekviemen lennék.

P. Anzelmus a füléhez szorította, néhány jelenték-telen zörejen kívül semmi.

— Figyeljen jól, most mintha valaki jelentkezne, — parancsolt rá erőlesen.

Seymour a füléhez illesztette.

— Igen, igen. De nem, nem! Ez nem az még sem.

— Elveszünk, Pater, — sirt fel kétségbeesetten. — Mi van odakinn? — intett fejével az ajtó felé.

— A legcsunyább verekedés, amit elképzelni lehet.

— Az Istenért, próbáljon közöttük rendet csinálni, különben mind egy szálig itt veszünk. Ha félórán belül nem érkezik segítség, menthetetlenül elpusztulunk mind. Siessen, siessen, kérem s aztán, ha még tud, nézzen be hozzám egy pillanatra.

S máris a küzdők között termett P. Anzelmus. Senki sem akart rá hallgatni. Majd könnyekben törtek ki az emberek s a jótékony sírás, mintha szelidebbé tette volna őket. Valami kis rend mutatkozott már a csónakba való szállásnál. Majd megint a táviróskabomba szaladt. Seymour rettenetes erővel még egyre a három betűt kopogtatta. Haja homlokába csapzott. Szemei mereven néztek.

— Azóta semmi. Senki nem jelentkezett, — mondta maga elé. — Menjen Pater, mert itthagyják.

— Nem, testvérem, — felelt ő felmagasztosultan. — Ha maga itt állhat a helyén, a biztos halál fenyegető torkában, én is hadd maradhassak.

— Nines értelme. Minek magának is itt pusztulnia. Könyörgöm, menjen. Hátha megmenekülhet. S akkor ígérje meg, megírja feleségemnek, hogy ők voltak a legutolsó gondolatom. S most áldjon meg és imádkozzék érettem.

És a fiatal pap nyugodtan, mintha csak otthon volna a rendház templomában, imádkozott. Seymour kérésére ellátta őt a haldoklók szentségével s mig annak keze kétségbeesetten verte a vészjelet, ő csendesen mormolta imáját:

— Ego te absolvo in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti... — Majd a szent ostyát nyújtotta át neki s

könnyes szemmel csókolta meg szabad balkezét. Alázatosan, martirt megillető tisztelettel.

Seymour könyörgésének engedve, bucsut vett tőle. Mikor becsukta a kabin ajtaját, úgy érezte, mintha a kriptá nehéz hideg követ csukta volna rá, aki embertársai közül senkinek sem jutott eszébe.

Az utolsó pillanatban tudott még helyet kapni. S míg a hullámzó tengeren esónakjuk lassan távolodott a hajótól, látta fenn az első árbc csukta tetejéről a fényszóró nem sokkal előbb kigyujtott fényét, mely mintha térdre esett volna a haragos tengeren.

S a kabinjába Seymour egyszerre csak választ hallott segélykiáltására. Lázás gyorsasággal adta meg a katasztrófa helyét, mert érezte, hogy a hajó roppant teste lomhán neki lendül, majd mind sebesebben forog körben és zuhan le a tenger feketén tátongó feneketlen torkába. Azután nem tudott már semmit Seymour, aki utban volt hazafelé. Bénult keze leesett a gépről.

P. Anzelmus sirva áldotta meg a vizet, ezt az óriási temetőt és csendesen imádkozott hőslékü barátjáért, a kötelességteljesítés és önfeláldozás martyrjáért, akit valahol messze innen, Dél-Anglia napsütötte partjain, hiába vár egy aggódó, szomorú szemű asszony és két vidám lurkóképű kis fia.

Dr. Szereday Miklós.

Keresztjevtény jelmez
 „La Femme Chic” című divatlapból.

Kapható és megrendelhető ROSENBERG FRIGYES cégnél IV., Semmelweis-u. 7.

Megtérés

Irta: *Sebestyén Ede*

Két napot töltött már a szülői házban az Alföld kis falujában s még nem mondhatta meg, mi vitte oda, ahol évek óta nem járt. Az anyja, a fiatalos nemzetesasszony, kimondhatatlanul boldog volt, hogy fia, az ügyvéd, megtért a nagyvárosi élet vásárjából a szülői fészekbe és nem is gondolt rá, hogy másért jött, mint anyai csókokért. Az apja nem volt ilyen optimista. Gyanította, hogy valami nincs rendben Pesten s azt akarja a fiu szülői segítséggel elsimitani.

A harmadik napon idegesen ment ki az ebédlőbe az ügyvéd. Az anyja már türelmetlenül várta a reggelivel és nyomban észrevette, hogy baj van.

— Rosszkedvű vagy, Péterkém, úgy látom. Mi bajod? Péter úgy tett, mintha kellemetlenül érintené a kérdés, pedig nagyon örült, mert végre elmondhatta a kívánságát; Pesten már türelmetlenül várták a barátai, de eredmény nélkül nem mehetett vissza.

— Nagy bajban vagyok, anyám, — mondta ijesztésre előkészített hanghordozással.

Az anyja önkéntelenül a szívéhez kapott.

— Nézd, anyám, az irodám most keveset hoz, nem elég az a pénz, amit ti küldtök. Sokkal többre van szükségem. Érted, anyám? Sokkal többre.

Az asszony lehajtotta a fejét.

— Elég rosszkor mondd, fiam. A termés gyenge volt, sok kár is ért bennünket, meg az a töméntelen adó... Mindent elvisz. Majd szőlők apádnak, ő pontosan megmondhatja tud-e többet küldeni.

Péter nem ezt várta. Azt hitte, az anyja rögtön előveszi az almáriomból a pénzt és boldogan igéri meg, hogy ezután kétszer annyit küld, mint eddig.

— Jól van, anyám, — mondta kedvetlenül, — de szeretném, ha holnapig elrendeznéd, mert már szeretnék visszautazni Pestre.

Az asszony az ölébe ejtette a kezét.

— Fiam! Hát már meguntál bennünket? És a faluban nem látogatsz meg senkit?

— Nem. Nem érdekelnek az emberek.

Az anyja rosszalóan csóválta a fejét.

— De a főtisztelendő urat csak meglátogatod? A mi legjobb barátunkat, aki téged megkeresztelt és oktatott.

Péter fölhuzta a vállát.

— Minek?

Most már kezdett indulatba jönni az anyja.

— És a templomba sem mégysz, fiam?

Erre nem is felelt a fiu.

Az asszony most kutató tekintettel nézte a gyermekét, hosszan, hogy belásson a lelkébe. Azután odalépett hozzá, fölemelte a fejét és a szemébe nézett. Egészen közelről.

— Mondd, fiam, — kérdezte nyugtalan hangon, — hiszel te Istenben?

A fia csodálkozó tekintettel nézett rá.

— Istenben? — kérdezte gépiesen.

Ugy érezte, mintha valami nagyon furesa, egészen lehetetlen dolgot kérdeztek volna tőle. Az anyja megrémült ettől a tekintettől, amely mindent elárult.

— Hát a lelkeddel nem törődsz, fiam? Nincs már benned semmi keresztényi alázatosság?

Péter elkábult ezekre a kérdésekre. Minden szó olyan különösen, olyan idegenszerűen hatott rá, mintha valamely távoli világból hallatszanék.

Gondolkodni kezdett. Isten. Templom. Hit. Lélek. Alázatosság. Milyen szép, elfelejtett dolgok ezek. Hogyan is juthat eszébe az anyjának, hogy ezekről kérdezősködjék.

— Miért kérdezed ezt, anyám? — mondta, amikor föleszmélt révedezéséből. — Olyan távol esnek ezek az életemtől, a gondolkodásomtól!

Az anyja kétségbeesetten nézett a fiára és nem tudott hinni a fülének.

— Hát mi van közel hozzád, ha nem az Isten?

Péter kellellenül szólt:

— Nézd anyám, hagyjuk ezeket a dolgokat.

Az asszony heves kitérésre készült, de ebben a pillanatban belépett az apa, aki eddig a szomszéd szobában volt.

— Fiam, — mondta az öreg ur, — arra gondoltam, hogy milyen jó lenne, ha otthagynád Pestet és hazajönnél. Ha te szorgalmasan gazdálkodnál, többet hozna a föld és végre én is nyugodtan élhetnék. Ez a hatszáz hold elég sokat teremne két családnak is. Hiszem, hogy maholnap megnősülsz.

Péter, aki régóta el volt készülve erre a fölszólításra, mosolyogva felelt:

— Nem, apám, az nem lehet. Nekem hivatásom van a városban.

Az öregur arca elborult.

— Hm. Hivatásod van. Mi az a hivatás?

— Tudod, apám, miért kérdezed?

Az öregur méregbe jött.

— Hogy Pesten eggyel több ügyvéd legyen?

Pétert nagyon bántotta a kérdés.

— Nemesak arról van szó.

— Tudom, — mondta az öregur. — Hanem arról is, hogy Pesten vidámabb és szabadabb az élet, mint falun, meg arról, hogy kellemesebb távolból a hasznát látni ennek a földnek, mint itt élni és vesződni vele télen-nyáron, esőben, zivatarban, fagyban, hajnali időben.

Péter tiltakozni akart, de az öreg leintette:

— Hagyd csak. Elég régóta ismerem a gondolkodásodat. És azt is tudom, hogyan élsz Pesten. Dolgod nincs, nem is töröd magadat érte, csak arra jó az ügyvédség, hogy kifogásod legyen, amivel elháríthatod az itthoni munkát.

— Apám...

— Ne erőlködj. Ne emlegesd a pesti hivatásodat. Neked itthon van hivatásod. Az a te föladatod, hogy kemény munkával értékesebbé tedd ezt a földet és megőrizd, ne hogy idegen kézre kerüljön, ha én már nem leszek. És az a te föladatod, hogy tiz esztendei könnyű élet után végre az én terhemen is könnyíts. Eleget dolgoztam érted az anyáddal együtt. Dolgozz most már te is magadért.

— De, apám, — mondta akadozva Péter, — erre igazán nem számítottam. Nem ezért jöttem haza.

— Tudom. Mindjárt gondoltam, miért jöttél haza. Sokkal többet tudok rólad, mint te gondolod. Azért is ragaszkodom hozzá, hogy hazajöjj és ember légy.

Péter megütöközve nézett az apjára.

— *Ember legyek?* Hát nem vagyok ember?

— Ha csak a két láb teszi az embert, akkor az vagy. De az én szememben ez nem elég. Tudod? Aki kerüli az Istent, meg a munkát, aki csak sajátmagának él és nem szereti a tulajdon szüleit sem, azt én nem ismerem el embernek!

Péter az anyjára nézett, tőle kért oltalmat. Az asszony megrendülve hallgatta az ura kemény kifakadását és csillapítani akarta.

— Hagyj, kérlek, — mondta az ura és gyengéden félretolta. — Egyszer mégis csak meg kell mondanom, amit tiz esztendő óta hordozok magamban, mint lassan ölt mérget. Mit akarsz mondani, — fordult a feleségéhez, — azt talán, hogy igazságtalan vagyok? Hogy Péter szeret bennünket? Mondd, miből érzed a szeretetét?

Az asszony ijedten nézett az urára és lehajtotta a fejét. Szeretett volna a fia védelmére elmondani valamit, de fájdalommal látta, hogy nem mondhat semmit. A fiu valóban nem mutatott semmi szeretetet a szülei iránt.

— Vessünk véget ennek a kínos dolognak, — mondta határozott hangon az apa. Hazajössz?

A fiu nem felelt.

— Akarom tudni: hazajössz-e dolgozni, vagy sem?

Az ügyvéd úgy meredt maga elé, mintha mély örvény, vagy mélyre ásott sír szélén állna.

Gondolkodott.

Apja és anyja merev tekintettel nézett rá, de szótlánul várták, mit fog mondani.

Az ügyvéd szemügyre vette a távolból pesti társaságát,

léha életmódját, üres napjait, esztendeit. Azután a két tisztes, dolgozó embert nézte, akik őt világra hozták, fölnevelték, tanították és akiktől úgy eltávolodott. És eszébe jutottak azok a régóta nem hallott magasztos szavak, amelyekkel az imént meglepte az anyja. Gondolkodott, hogy beleléphetné-e magát ebbe a nyugalmasabb, egyszerűbb, tisztább világba.

— Isten. Templom. Hit. Lélek. Alázatosság. Munka.

Leült, arcát a tenyerébe temette és visszaidézte a múltat, a gyermekkort, amikor a templomban minisztrált, vagy buzdogn énekelt a kórusban. A hívő gyermeki lélek tisztavízű forrása, amely régóta rejtve lappangott, ismét fölfakadt benne.

Amikor föleszmélt, egyedül volt a szobában. Szülei magára hagyták gondolataival.

Lassan fölemelkedett a székből, bement a szomszéd szobába az öregekhez:

— Áldj meg, anyám, — mondta — és jöjj velem a templomba.

Azután az apjához lépett, lehajolt a kezéhez és megcsókolta. Csak ennyit mondott neki:

— Dolgozni akarok...

A házasságok a szívben kötnek

Kis regény, írta: *Lázár István*

IV.

Tíz éve nem látták egymást...

Még nyár volt s mégis lehullott a dér: Sáthory Balázs feje ezüstbe szürkült s bajusza kifehéredett, mint a hatyututoll. A kapu zárva! Az ámbitus kong az ürességtől. Hová lettek a vidám napok, mikor a barátság angyalai lebegtek az udvarházon s a nagy, cserfapádimentomos ebédlőben hajnalokig mulatott a vendégsereg!

Belenyomta eszímája sarkát a kerti homokba, kezét meg az atillája zsebébe sülyesztette, úgy ült és buslakodott a szép halványsárga rózsatők alatt.

— Balázs...

— Mi az? — rezzent föl a csendes szóra.

— Levél jött.

Vállat vont rá.

— Nem érdekel, hogy kitől?

— Nem. Én csak egy levelet várok...

— Hiszen ez az! — könnyezett a nagyasszony.

— Nem az, — ingatta fejét csüggedten.

De megesett a szíve rajta és elolvasta. Irta pedig Kaporfay Laci: Néhány udvarias, de határozott szó, Hogy Katinka Pesten van, itt meg ott lakik egy uri családnál, ő meg itt és itt, sziveskedjenek megküldeni az ő címére az apai beleegyezést, mert egybe akarnának kelni...

— Tedd meg édes Balázs!

— Nem, — adta vissza a levelet. — Nem ismerem őket...

Sírt a nagyasszony egész nap, másodnap is sírt, harmadnap is sírt, de hiába sírt, mert még az ő könnye sem tudta Sáthory Balázst megindítani. És negyednap még többet sírt a szegény nagyasszony, mert megjött az az irás is, melyet az ura várt, megjött a nagypecsétes perlevél... Az volt benne, hogy a felperes Kászonyi uram, s ekkor és ekkorra kitűzetett az árverés.

— Jól van, — bölintott a tekintetes ur.

És még nagyobb lett a csend az öreg kurián. Csak a falak sőhajtoztak. Csüggedt tengődésben multak a napok. Hiába minden emberi akarat, nem állíthatja meg a végzetet. Kidobták már a faluban, hogy holnap árvereznek...

Reggeltől-estig mérte, méregette a tekintetes ur az ősi kuriát, most számolta meg, hány lépés hosszú, meg hány lépésnyi széles, hogy legalább emlékezetében tartsa,

mekkora volt a házhely, az udvar, a gyümölcsös és a virágoskert...

Estefelé ám megdöndült a nagykapu s egy vastengelyes szekér az udvarba tört. Hatalmas vállu ember szállt ki belőle, kezét parolára sem nyújtotta, csak csendesen köszönt.

— Emlékszel-e még rám?

Szeme-szája elállt Sáthory Baláznak. A bátyja volt! Sáthory Farkas. Tíz esztendeje, hogy összeveszték s tartják azóta a testvéri haragot.

— Emlékszem.

A vendég a ház felé indult.

— Gyere.

— Nesze, — nyújtott feléje egy csomó váltót. — Viszszavettem attól az uzorás paraszttól...

Sáthory Balázs a földet nézte.

— Nem kell, — lépett vissza ridegen.

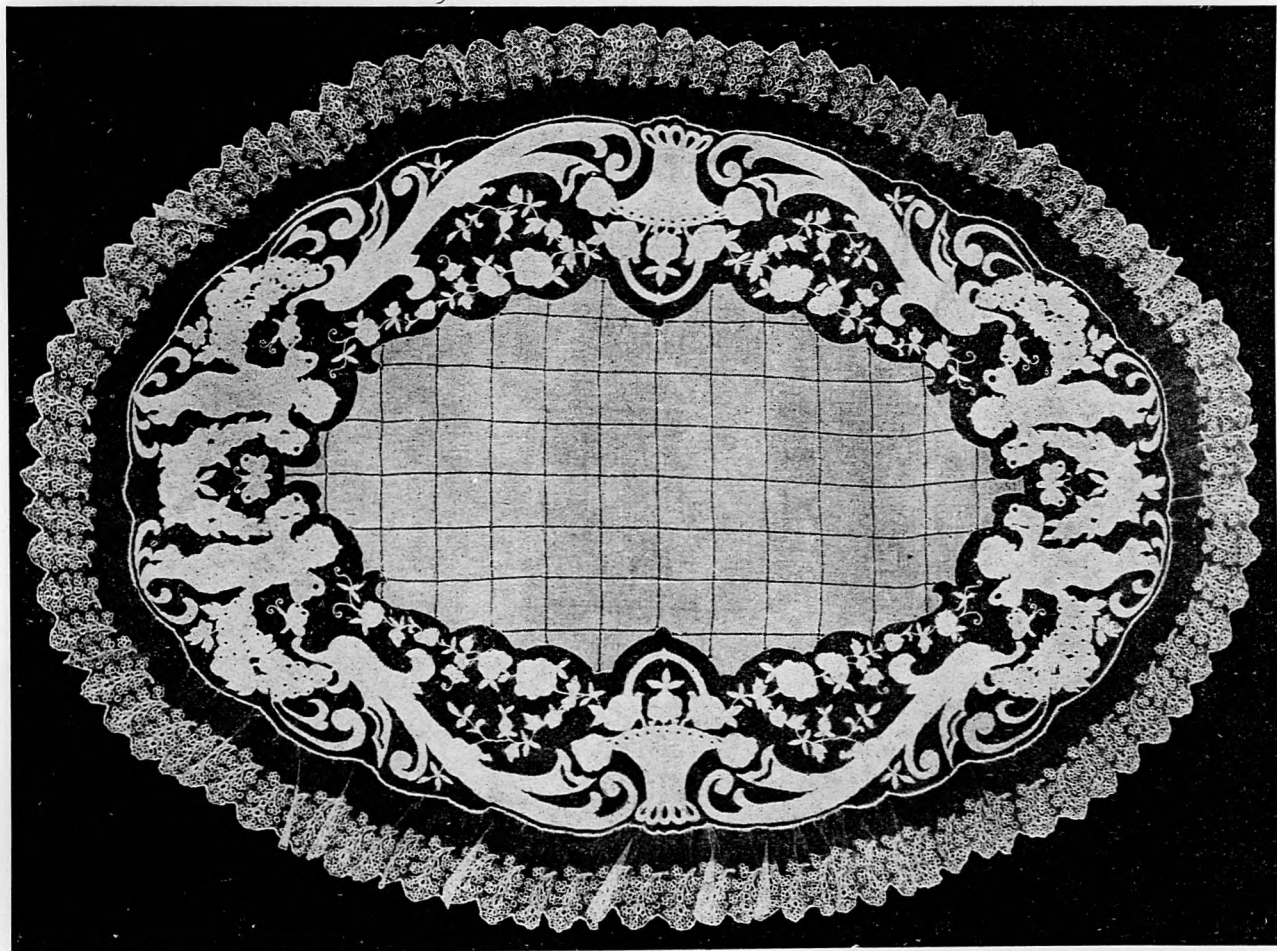
Megfogta Sáthory Farkas a tíz váltót és darabokra tépte.

— Ezt pedig ird alá, — veit elő egy másik írást.

Ez volt benne:

„Én, csiklázárfalvi Sáthory Balázs, beleegyezem abba, hogy leányom, Katinka, házasságra lépjen Kaporfay...”

Elsápadt Sáthory Balázs, a bátyja szemébe nézett hosszan, avval kiment s a kalamárist behozta. Reszkető kézzel nyomta bele a pennát és aláírta szótlánul.

Gottlieb modell.

Vivódva, némán ment utána Sáthory Balázs a legbelső szobába.

— Bajban vagy s eljöttem.

— Én? csapta föl a fejét. — Hogy én vagyok bajban?

— Te, — felelte Farkas. — Holnap árvereznek.

— Hadd vigyék! — tört ki a dac és a fájdalom Sáthory Balászból. — Ez az a nagy baj?

— Ez!

De megenyhült a nézése.

— Jöttem, hogy segítsek rajtad.

— Rajtam? — rázta a fejét elutasítóan. — Köszönöm...

Sáthory Farkas szeme megvillámlott.

— Rajtad! Mert én vagyok a Sáthory-család széniorja s nem tűrhetem, hogy javaidon idegenek osztozkodjanak, érted?

Igen, érti, de nem felelt. Sáthory Farkas benyult a zsebébe.

Neve után kiperrenő könnye volt a pont...

Porzót hintett Sáthory Farkas az iromba betükre, az árkust összehajtogatta és zsebetette, aztán biccentett a fejével csendesen, kezét sem fogott, csak kiment és elhajtott...

(Folytatjuk).

Aforizmák a csókról.

Irta: *Karádi Emil*.

A megígért, de meg nem adott csók a csók elméssége.

*

Minden csók megtalálja a maga száját.

*

A csók csak tudás. A csókolódzás már művészet.

*

Áz a száj tud a legtöbbet, amely nem csókol.

Egy kis társasági pletyka

Hallo!... Csókolom az összes lakkozott körmöskéit!... Hogy mért hívtam fel ilyen későn délután? Mert a farsangban a bálozó szépasszonyok napirendje is megváltozik. Hogy ugy mondjam: ébredés és reggelizés délután 4 órakor...

Hallotta?... Egy piktor barátom a fejébe vette, hogy egy esztendőre kimegy Párisba. Hát ráadta vén fejét a francia nyelv megtanulására. A leckeórák a

törzskávéházban folytak, azaz már az első órán nem történik egy kellemetlen malheur. Az óra közben ugyanis a szomszéd asztalhoz letelepedett egy művésznő. A piktor egyik ismerőse, régi ideálja. A tanár ur éppen lelkesen magyarázott:

— Ide figyeljen!... Le chapeau: a kalap.

Az én piktor barátom elszégyelte magát, hogy vén fejjel tanul franciául, hát saját presztízse érdekében így válaszolt a tanárnak:

— Nekem mondja?!

A tanár furcsán nézett rá, aztán fejcsóválva folytatta:

— La maison: a ház!

— Mintha én azt nem tudnám!

— Hát ha maga mindent tud, mért vesz akkor mégis leckeórákat tőlem?! — fakadt ki a tanár ur és dühösen elhagyta a kávéházat,

Az én piktor barátom a fülig elpirult. A művésznő pedig mosolyogva szölt át a másik asztaltól:

— Ha akarja, folytathatjuk... Ide figyeljen! L'amour: a szerelem...

Halló!... Szóval már megkapta a meghívót az Országos Stefánia Szövetség Kelenföld-lágymányosi Csecsemővédő Intézet női bizottságának műsoros estélyére! Irja fel a naplójába, hogy el ne felejtse: február 19-én lesz a Gellért-szálló hangversenytertermében... Hogyne, tánc is lesz... A barátnőnek pedig szólni: ha igényt tartanak meghívóra, forduljanak dr. Halász Andor főorvos urhoz, L. Horthy Miklós-ut 41. sz. I. emelet...

Ugy látszik, a magyar nóták is revizióra szorulnak! A szerelmes szívek nem tudják kivárni, hogy „szület után legyen az esküvő”. A mi kedves előfizetőink közül Mágori Juliska, Nagymajlátról, férjhez ment Benkő Jánoshoz, Oros-házára, Nagy Ilona, diósgyőrcsajgári tanítónő pedig Vészi Emil felesége lett, Szilvásszárpadon... Hallo, ez még nem minden! Ciegler Iduskát elvette Mód László, ev. tanító Téten, — Somogyi Etus, kaposvári előfizetőnk fejét pedig bekötötte Korchmáros Béla, Kisgátpusztán. Karnevál herceg mosolyogva fogadja azokat is, akik Hymen frissenfont rózsaláncával üdvözlik a Vidámság Fejedelmét...

Halló!... A diplomata-világ is megkapta a maga farsangi ajándékát. Mathieu de Vienne, revali francia követet Clinchant helyébe francia követté nevezték ki... Ha nincs is hó, a vidám hópehely-esték mégis megtartatnak. Január 29-én, febr. 13-án és 26-án lesznek a Gellért-szálló márványtermében. Nehogy

tévedésből a Lloyd-palotába tessék menni, mint először hirdették!... A Balatoni Jacht-Club bálja pedig február 5-én lesz a Hungáriában...

Halló!... Majd elfelejtettem volna! Van egy külön házi szennációm is! Zaymus Gyula, külső lipótvárosi plebános, az ismert író és lapunk munkatársa, január 30-án a Vigadó nagytermében árpád-házi boldog Margit egyházközség ujjaépitendő temploma javára nagyszabású hangversenyt rendez. Beszédet mond Prohászka Ottokár, Hubay Jenő hegedűl, Székelyhídy Ferenc, Medek Anna és Bazilidesz Mária énekelnek. Természetesen fellép a népszerű író-plebános is. Jegyek Bárduál kaphatók... Remélem, szépasszony, erre feltétlenül el fog jönni. És el fog jönni a Meggyaszay Vilma koncertjére is. A dátuma ugyan még nem biztos, de annyi bizonyos, hogy a bibájós Mimi Bartók- és Kodály-dalokat is fog énekelni...

Halló! Központ, beszélünk! Ne tessék szétkapcsolni!... Kétségbeesítő! Ha ezt el nem mondhattam volna, kifurná az oldalamat!... Erről még nem tud! Ötven lipótvárosi hölgy összeállt, hogy fogyókúrát rendeznek. Mért ne legyenek ők is szűfidek?... Úgy van, a dunye banánná akart soványodni. A soványító torna céljaira kibérelték az egyik közismert fővárosi vívótermet. Itt tornáztak kora reggeltől, késő délutánig. Ki a nyújtón, ki a korlátton. Az egyik nagyon súlyos természetű dáma

— a nevét igazán nem árulhatom el — épp a nyújtóra kapaszkodott föl. Tudja szépasszony: a nyújtó, vasból lévén, még csak elbírtá valahogy a monumentális terhet. De gyengének bizonyultak ő nagysága csuklói és öngagsága — lepottyant. Akkorá sullyal zuhant alá, hogy a vívóterem végki-merülésig edzett padlója nem bírta elviselni az édes, de mégis kissé súlyos terhet és — beszakadt! Öngagsága beszorult a szakadékba. A feje és karjai a második emeleten hadonásznak, a lábai pedig vízbe mentek az első emeleten levő lakásba...

Hallo!... Úgy van! Öngagságát még nem sikerült kiszabadítani szorult helyzetéből. Valószínűleg az egész épületet le kell bontani, hogy visszanyerje mozgási szabadságát... Ettől eltekintve hódolattal csókolom az összes pintostra lakkozott körmeit. A magát...

Pillangó jelmez
„La Femme Chic”
című divatlapból.

Kapható és megrendelhető
Rosenberg Frigyes
ucégnél IV.,
Semmelweis-u. 7.

HUMOR

Kohn egyik üzlet megkötéséhez magával viszi a barátját és az ő jelenlétében alkuszik.

Mikor hazafelé mennek, azt mondja a barát: — Adolf, a te taktikádat egyáltalán nem értem. Órákon át beszélsz, beszélsz, hogy minél mélyebbre nyomd le az árakat, holott én tudom, hogy adós fogsz neki maradni. Miért alkuszol hát órákon át minden fillerre? Mire így válaszol Kohn:

— Ezt azért teszem, mert nem akarom, hogy ez a szegény ember olyan sokat veszítsen rajtam.

*

Ábrahám nőstülmi akar és megkérdi a barátját: — Valóban rábeszélés erre a házasságra? — De mennyire. Te el vagy adósodva, a leány pedig gazdag, okvetlen vedd el. — Igen, de borzalmasan csunya. Olyan csunya, hogy a Megváltó miatta nem mer eljönni. — Mit törödsz vele? A fő, hogy sok a pénze. — Igen, de még egyik füle is hiányzik. — Na — és. Mindene a mi hiányzik, tiszta szerencse.

Magyar nagyasszonyok

A páncélasszony

Patócsi Ferenc uram úgy nevelte az ő szépséges leányát: Zsófiát, hogy tetőtől-talpig csillogó páncélba öltöztette. Bejárta vele az országot, megmutatta neki a hősi idők emlékeit: az utakat, amelyeken Béla herceg vitézei nyargaltak, a forrást, amelyből Szent László serege üdített égő szomjúságát, a hegyoldalt, amelyről legurultak a besnyő harcosok, a zempléni és sárosi várakat, amelyekből Mátyás kiverte a cseh martalóccokat és végezetül a nagy fölgyfát, amelybe a szerencsétlen Izabella királyasszony belevészte: „Sic fata volunt.“ (Igy akarta a végzet).

Aztán megmutatta a végtelen magyar mezőket, amelyen félholdas zászlók alatt török csapatok tanyáztak, a néptelen falvakat, amelyeket ellenséges hordák felgyújtottak, az összeomlott házakat, a templomromokat és a letarolt buzaföldeket.

Vasárnapi pihenő.

Aztán így szólt a leányához:

— Édes gyermekem, jegyezd meg jól apád intelmét. Ezekben a sulyos időkben nincs különbség magyar asszony és magyar férfi között. A munkából, a harcból, a küzdelemből épp úgy ki kell vennie a részét a gyöngye női kéznek, mint az izmos férfiaknak!

És a kis leány apja nyakába borult, homlokon esőlkölte és lelkesen mondta:

— Ugy legyen!

*

Patócsi Zsófia 1546-ban Pelsőczy Bebek György felesége lett. Már négy nagy leánygyermek volt, amikor az ura török fogságba került.

1566-ban Szádvárott tartózkodott Zsófia leányaival, amikor Svendi és Forgách ostrom alá vették a várat.

— Azt hiszi, generális uram, hogy könnyű dolgunk lesz? — kérdezte Forgách.

— Ugy kell lennie! Különben megfagynak vitézeim ebben az istenverte időben! — válaszolta Svendi generális.

— Tudja-e, generális uram, hogy Szádvár parancsnoki kardja asszony kezében van?

— Akkor illő volna, hogy mi férfiak utat adjunk ennek az asszonynak a távozásra.

Az ostromló sereg vezérei ilyen értelmű levelet küldtek a várba. Hamarosan megjött a rövid válasz:

— Ha Kegyelmed, Forgách uram, katona, aki nemcsak a pádimentumos szobában tud megállni, hanem a kard előtt is: akkor bizvást tudhatja, hogy kutyabőrre irt levéllel nem lehet várat bevenni, kivált, ha abban Bebekné, a Czibakok, Bethlenek, Patócsiak véreből való asszony parancsol. Megkérdezheti különben Hasszán bégtől, meg a Ferdinánd híres vitézeitől.

*

A válasz sértő volt.

Forgách uram épp a megtorlás fölött gondolkozott, amikor a hegyoldalról, mint barna fergeteg, zugott le egy csapat. Hirtelen bevágatott a Forgách seregének balszárnyába és harsány csatakiáltással szétütött. Aztán, mint a forgósél, el is tűnt.

A csapatot egy fehérpáncélos alak vezette, aki egy szikla mellől nyilat röpitett a vezéri sátor felé. A nyilveszőn darabka pergamen volt s a pergamenen két szó feketéllett: Bebek Zsuzsanna. Egy ágyugolyó ott tört

ketté a Forgách Simon lábai előtt. Annak a külső oldalába ez a rév volt belevésve: Bebek Judith.

Svendi generális ostromot parancsolt. Amikor az ostromló sereg vitézei felnéztek a várra, a várfalon négy fehér alakot láttak, amint ott álltak a harci tűz kellős közepében.

— De hol az ötödik? — kérdezték egymástól, Zsófiára, az anyára gondolva.

Ebben a pillanatban egy ötven főnyi csapat vágatott közéjük. Jöttek, mint a veszedelem és néhány pillanat múlva el is tűntek. Egyetlen kard maradt emlékül utánuk, amelyik a harc közben kihullt a kézből.

— A kard lapjára, lilimok közé, be volt vésvé ez a név:

— Bebek Zsófia!

*

A harc eldőlt, Patócsi Zsófia és leányai győztek. Fogoly is akadt elegendő.

A foglyokat azonban összeköttette Patócsi Zsófia, gunyosan végigmérte őket és kidobatta a várból.

— Menjetek vissza az ellenséghez és meséljétek el, hogy Patócsi Zsófia küldött benneteket ujévi ajándékkal... Mert nincs szüksége gyászmagyarokra!

Komédia a színházban

Kedves Barátom!

Egy operettszínész nő dühösen otthagyta a színházat, amikor telt nézőtér várta türelmetlenül az előadás megkezdését és csak hosszú kérélelésre, futárok és egyéb kulissza-diplomaták térdenálló könyörgésére volt kegyes visszatérni a színpadra. Az előadás háromnegyedórás késést szenvedett, a publikum izgatottan dobolt a lábával, a zenekar nem győzte már ismételni az operett megnyitó-zenéjét, a direktor dult-fult és... képzeld csak, másnap, mikor kinyitom az újságjaimat, sehol egy dorgáló, egy elítélő szót nem olvasok az illető színész nő furcsa magaviseletéről.

Megérdemli-e ez a téma, hogy időt, munkát, papírost és nyomtatófestéket pazaroljunk rá? Én azt hiszem: igen. Mert kérlek alássan, annak a duzzogó, hamar sértődő, kötelességéről megfélekedett operettszínész nőnek a dolga tuhnott a színpadon, fölibekerekedett az egész magyar színészetnek és — szerintem — a mi szomorúságos és nyomorúságos kulturánknak egyik ríktó szimboluma lett. A szóbanforgó operettprimadonna személye nem érdekel, az ő esete csak apropo arra, hogy a művészi lelkiismeretről, vagy — operettjátársáról lévén szó, — inkább a munka tisztetéről szöljak.

Mi az a színpad? A közönség szemében: sok szép látványosság, harmonikus mozdulat, tánc és zene, beszéd és akció, díszlet és jelmez tündérvilága. A vállalkozó direktor szemében: üzlet. A színész szemében: munkahely. A közönség fizet a vállalkozó direktornak, aki viszont a színész nőnek fizet. A közönség joggal elvárja az igazgatótól, hogy jól előkészített, rendes előadásokat nyújtson, hogy pontosan és becsületesen szolgálja ki, az igazgató pedig joggal megköveteli a színészeitől, hogy a fizetésükért tehetségük és tudásuk javát adják. Az első követelmény: hogy az előadás megkezdése előtt félórával vagy annival, amennyi idő alatt a játékhöz felkészülni tudnak, ott legyenek a színházban. A vérbeli színész, aki az ő hivatásának nemcsak vérbeli zsoldosa, hanem papja is, ezt a követelményt olyan parancsnak tartja, mint a katona azt, hogy takarodó után a kaszárnyába menjen. Az igazi, hitvalló színész tudja, hogy odakint a nézőtérben egy szépért és nemesért lelkesedő, szép és nemes produkciót váró közönség emelkedett hangulatban, ünneplő érzéssel várja a kárpit szétlebbenését... és az igazi színészre mindig ragad valami a publikumnak ebből az ideális hangulatából. Hiszen, ha ez nem volna, a színház épp olyan üzlettel alacsonyodna le, mint a sarki szatócsés.

A szóbanforgó — szélesebb körökben kevésbé ismert, — operettszínész nő azonban azt mondja: „Kérem, az én szerepemből ezt meg ezt törölték és én nem vagyok hajlandó tünni, hogy a szerepemet megkurtsák.“ Már bocánat, de nekem, közönségnek, aki fizettem az ülőhelyemért, semmi közöm ahhoz, mit töröltek a művésznőnek és mit nem, én követelem az előadást, még pedig az előre hirdett műsor alapján és ha van differencia színház meg alkalmazott közt, intézzék el egymással. Én, közönség, nem vagyok kötelezhető arra, hogy háromnegyedórát várjak, amíg a munkahelyéről elugrott színésznőt előkerítik, az én háromnegyed órámmal ne rendelkezék se színigazgató, se színész nő, kérem szépen.

Nó és az újságok... Sehol, mondom, egy korholó, pláne méltatlankodó szó. Hogyan? Hátha bemegyek a miniszteriumba és azt mondják: „Hja, kérem, ma nincs itt az iktató, mert összeveszett a számellenőr uralal“, — vagy ha bemegyek panaszt tenni a főkapitányságra és azt mondják: „A fogalmazó ur elment, mert haragszik a rendőrtanácsos urra, aki nem ő rá osztotta ki az örömvölgy-utcai gyilkosság aktáját“, — akkor én nekem ezt szó nélkül tünnöm kellene? Ugy-e, te se tünnéd, kedves Öregem, hanem rohanál a miniszterhez vagy a képviselőkhöz, illetve a főkapitányhoz, ha nem a sajtóhoz, hogy fölháborodva panaszt emelj a kötelességét nem teljesítő iktató meg rendőrfogalmazó ellen. Pedig, ugy-e, ez esetben csak a magad érdekéről volt szó. Ha ellenben veled együtt még

ezer vagy másfélezer ember ül összeszúfolva egy helyen, amelyért fizetett, akkor lehet és szabad háromnegyed óráig várakoztatni, lóvá tenni azt a tömeget?...

Ugy látszik, lehet és szabad. Csakhogy: ez a „lehet“, meg ez a „szabad“ annyit jelent ez esetben, hogy kezd rendkívüli módon elfajulni egyes színészek és színésznők jogosulatlan magánérdekének bálványozása, az a bosszantóan kulturáellenes önimádat, amely a színházi kulturából színész-kultuszt akar csinálni, nem törődve a többi színész, a kötelességüket híven teljesítő kollégák, a nehéz viszonyokkal küzdő színházi vállalat és az ugyancsak nehéz viszonyok közt áldozatkész közönség érdekeivel. Valamikor, a béke csöndes éveiben, az ilyen eset — az igaz, hogy tíz évben egyszer fordult elő, — olyan felzúdulást támasztott, amely a színészi munka és a közönség tisztelete ellen vétő személyt lesöpörte a színpadról. Ma?... Odaáll magyarázni a munkát megtagadó színész nő, hogy az ő önértetét sértette a kihagyás, a szereprövidítés és... a közönség nem veszi észre, hogy tulajdonképpen az ő mindennél előbbrevaló érdekeit sértették meg súlyosan.

De vajjon, csakugyan nem vette észre a közönség? Azt hiszem, csak az újságok fantáziájában él ez a közömbös, közönyös, türelmes publikum. Csak tán nem arra várnak a kis operettszínész nő, hogy ez a nagy, lomha jó ember — a Közönség — kirugjon a hámból?... Mert akkor már se színigazgató nem lesz, aki másodrendű operett-primadonnáknak szerződést tud adni, se színház, ahol fel tudnak lépni.

Szeretettel ölel igaz hived

Eugenius.

Páris

(Munkatársunk tudósítása)

Páris!... Világváros. fény, pompa, ezer csodák csodája. suttogva mesélt raffinált gyönyörök Mekkája. — a távolból. — a valóságban: hepe-hupás talajképződésen elterülő, hatalmas kiterjedésű, a régiség patináját magán viselő város, zeg-zugos utcák, sok-sok szémét, piszok, rohanó, tülekedő emberáradat, részesen száguldo autóhad-sereg, szemet bántó fényreklámok és düledező ódon házak.

Az idegen, aki természetesen ezeket látja meg először, busan felsóhajt: „Csak egy szép város van a világon — Budapest. egy helyen beszélnek legszebben a francia nyelven: Budapesten és a francia konyha legjobb: Budapesten...“

Igy néz ki Páris, azaz ilyennek látszik, ha kimegyek az utcára bús, sötét, fekete, ködös, lucskos reggelen. De mire fokoztat előbbre a nap, szememből is eltűnik a sötét szín és máris látom Páris másikat, szebbiket, mosolygóbb arcát.

Istenem, hol kezdjem? A Notre Dame? Igen, csak itt lehet kezdeni, hiszen még most is élénken szememben égnek az elmúlt karácsonyi ünnepek képei.

Erős, szokatlanul nagy hideg, csontkéményre fagyott tócsák, a tiszta levegőben messzire csendülő, otthon ismeretlen „harangjáték“, szinte magnetikus erővel vonz be a hatalmas kapun. Félhomály, csak a kivilágított bellehemi jászol vet halványt fényt a hideg kőkockákra, de a föltár felett homályos fény dereng. Egyik csillár a másik után gyú! ki, bevonul a papság hatalmas kísérettel, felzug a nagy orgona, hogy aztán beleverszen hangja a kisebbik orgona hangjába. Cseng a gyermek-kórus üde hangja, fét-váltva a mély férfi-basszusokkal. Napsugár szűrődik be a le-irhatatlanul csodás színes üvegablakokon, anélkül, hogy megvilágíthatná ennek a páratlanul szép középkori templomnak mystikus belsejét. És elfelejtjük Párist, megszűnik minden földi gondolat, a szív és a lélek boldog magáten-gedéssel emelkedik föl, a mindenek Teremtőjéhez. És még sem felejthetjük el, hogy Párisban vagyunk, mert ebbe az isteni harmoniába disszonáns hangok vagyúlnak, a Szajna hajóinak kellemetlen szirénái, melyek figyelmeztetnek, hogy rohanom kell a rohanókkal.

Tehát siessünk... Igen ám, de így karácsony és újév előtt az alkalmi árúsok tarka bódéikkal és áruikkal anynyira ellepik az utcákat, hogy fölük és a báméskodó, vásárló közönségtől még mozogni is nehezen lehet.

A hatalmas épülettömbökből álló áruházak előtt és bent szintén rettentő nagy a tömeg, a kint várakozó autósorok mellett, fent a járdán, sorba állított és számokkal ellátott gyermekkocsik ezrei, úgy, mint otthon a ruhatarakban a kabátok.

Place de la Concorde, — egy pazar, festői perspektíva ez az óriási tér, innen tovább le a Champs Élysées ragyogó üzletei között az Etoile-ig, melyet szabályos körben tizenkét avenue torkolata határol. A már messziről látszó Arc de Triomphe (diadalkapu) alatt levő ismeretlen katona sírján lobogó öröktűz, esténként a száguldó autók között, meghatóan szép. Rue de la Paix, az ékszerek, drágakövek és nemes gyöngyök utcája, minden kirakat egy ragyogás

GYERMEKEKNEK

Anyuka

Gyerekek, kis fiúk és leánykák: most hozzátok van néhány szavam, olvassátok el figyelmesen. Vagy ha magatok még nem tanultatok meg olvasni, hát kérjétek meg szépen anyukát, majd felolvassa ő nektek ezt a pár sor írássomat. Ti csak nyissátok ki kicsi fületeket és kísérjétek figyelemmel drága anyukátok vagy nagybácska testvérnénétek szavát, ti, édes kicsi barátocskáim, kis fiúk és leánykák!

Barátocskáimnak nevezlek titeket, holott nem is ismerjük egymást. De hát, tudjátok, édes gyerekek: én magyar ember vagyok, ti is magyar apának-anyának szülöttjei, tehát magyarok vagytok és ezért szívem jóindulattal és szeretettel hozzátok huz, mint minden más jó magyar emberhez, akár itt lakjék az országban, akár messze a határcokon túl.

Tehát figyeljétek, drága kicsi barátaim!

Ugy-e, gyerekek, láttatok már tavaszkor rózsabokrot, melyen kicsi bimbók vannak, amelyek azután virágokká fessenek. A rózsabokor, a saját élete nedvével táplálja a bimbókat, azért nőnek, nagybodnak a bimbók és végül szép illatos virágokká fejlődnek. Nos, ilyen rózsabokor a ti anyukátok és ti vagytok az ő bimbói, szemtelket gyönyörködtető virágai.

Anyukátok a saját életéből adott nektek életet; ő táplált, gondozott titeket bimbókorotok első percétől fogva; ő örökdíjként fölöttetek, hogy gonosz kéz hozzátok ne nyuljon, tehát legyetek hálásak anyukátoknak az ő végtelen jóssága miatt és tiszteljétek, szeressétek egész szívvel és lélekkel. Vegyetek példát magatoknak a virágoktól, akik magatok is csak kicsi embervirágok vagytok. Mert hát tudjátok-e gyerekek, mi is voltaképpen a rózsza illata? Nem más az, mint az ő hálája a neki életet adott rózsabokor vagy rózsafa iránt... és ahogy a rózsza is mindenekelőtt a saját fájának illatozik, mert az van hozzá legközelebb, annak köszönheti mindenét, úgy ti is elsősorban anyukátoknak szerettétek örömet és boldogságot azzal, hogy megörvendeztetitek hálátok illatával, vagyis engedelmesek és jók vagytok és minden szavára, sőt intésére is hallgattok.

És képeskönyvekben vagy a templomban ugy-e láttatok már ti, gyerekek, angyalt is, akit — mint hisszük — az Isten küldött le a földre, hogy az ő szent nevében itti jót cselekedjék. Ti mellétek is küldött ilyen angyalt a jó Isten; anyukátok az a jó angyal, aki minden lépétekre vigyáz, aki még álmatok fölött is virraszt s aki szerető kézzel odaadja nektek mindazt, amit az Istenke nektek küldött: a jó édes tejeskávét, a vajaskenyeret, gyümölcsöt, a ruhát, a játékszert, mindent. Ki lehetne oly rosszacskó, hogy az Isten angyalát akaratosággal, durcáskodással vagy engedtlenséggel megbántaná? Nemde, azt mondanátok ez ilyenre, hogy nem érdemi meg Isten angyalát?! Hát, tartsátok eszetekben, gyerekek, hogy anyukátok az az angyal, akit Isten mellétek rendelt s ezért úgy nézettek fel hozzá, mint egy valóságos fehérszárnyu angyalra.

Ugy-e, ismertek olyan gyereket is, akinek már nincs anyukája, mert valami miatt elvette tőle az Isten. Milyen szomorú az ilyen gyerek élete?! És ha akármilyen kisasszony vagy nevelőnő van mellette: anyukáját nem pótolhatja senki. De nem pótolhatja anyukát még a testvérnénétek, a nagymamátok se, akárhogy is szeressenek és becézzenek titeket. Az ő ölelésük sohasem oly meleg, mint mikor anyuka tárja ki az ő szerető két karját és keblére ölel titeket és gyöngéden össze-vissza csókol. Ezért hálálkodjatok Istennek, hogy nektek még van anyukátok és imádkozzatok Hozzá mindennap, hogy tartsa meg nektek a ti éltető rózsafátokat, a ti otthoni fészketek szerető gondviselőjét, a ti gondviselő, féltő angyalotokat, anyukát.

Szolnok Terike

Veres felvétel

és felbecsülhetetlen érték. A házak lefüggönyözött ablakok mögött Páris ruhacsodái és a csodákat őrző cerberusai.

Ez a környék a világ női divatjának a kiinduló központja, de nem csak ruhákban, hanem kalap, cipő, fehérnemű, ékszer, ami kizárólag csak itt születhetik meg, innét indul hódító útjára.

Apropos — divat! Bizony az utcán és polgárius helyeken nem látni semmit, a corsó és Váci-utca stb. elegánciájához szokott szemem, hiába kutat nyilvános elegancia után, — nincs. A pazar bundákat, ruhákat, illetve viselőjüket autók rejtik magukba és profán szem csak a hihetetlenül drága helyeken láthatja őket.

Az elegáns divatot kormányzó cégek: Paquin, Worth, Lelong, Poiret, Bernard, Anne és még ki tudná mind felsorolni, majd csak február 1-től tartják meg ruhabemutatóikat és így a tavaszi divatról vajmi keveset lehet írni, de az előjelek máris igazolják, hogy nagy forradalmi változás nem várható. A rövidség marad, sok bájos tavaszi kosztüm készül, sok apró „glockni“, plissé, himzés, szalagdisz, könnyű prémek teszik majd változatossá az előre még nem tudható divatszínekbe pompázó ruhákat.

Legközelebb remélem, hogy a divatról már részletesen írhatok s addig is maradok Főszekerestő urnak kész hiva Rolly.

Szabászati és varró-tanintézet urhölgyek részére
B-né PALLER AMALIA Calvin-tér 8.

A mióta hűtlen lettél...

Dr. Bohdaneczky Aladar

Zenéjét szerző: Dr. Sándor Jenő

Lassan.

Ének

1. A mi - ő - ta hű - len let - té l, na - lk a ne - ve té - sed,
2. A mi - ő - ta hű - len let - té l, a bo - lond - ját pi - rom,

Zongora

Az ar - cod - ról min - den ró - zsa - t es - kü - vöd le - té - pett. Sá - padt ar - cü, köny - nyes szo - mü
Az é - le - tem ka - ca - gó lány s pezs - gös di - nom - dá - nom. Ki - ki - ál - tom a vi - lág - nak

csön des asz - szony let - té l... Most már tu - dod, hogy min - dig csak en - ge - met sze - ret tel
hogy gyü - löl - lek té - ged. Pe - dig úgy - is sír - ba - viz majd, a te hal - vány ke - ped

Anyámhoz

Nem voltam ugy-e, régen már Tenálad
Szent, fehérhaju, édes jó Anyám,
A szívemen tanyát ütött a bánat
Sok, fojtott könnyü, fájó éjszakán,
S nem jöttem addig, míg el nem pihent,
Te fehérhaju, édes, drága, szent!...

Most elhoztam a kisebb unokádát,
Felbugó szava elfeledteti
A but, a gondot, hogyha újra támad,
Ha büszke homlokom majd meglepi.
Ne lásd Te sem a rut, sivár jelent,
Te fehérhaju, édes, drága, szent!...

Nehéz, vivódó, kinos éjszakákon,
Hogy seb fakadt a vérző szív alatt.
Puha kezöd, hogy végig simogasson,
Én jó Anyám. ó, hányszor vártalak.
Dalos lelkemre ráfeküdt a csend...
Te fehérhaju, édes, drága, szent!...

Kis unokád bugó szava fakasszon
Ajkad, szemedre boldog, lágy derüt,
Te glóriás, nagy, mártír csodaasszony
A mosoly úgy is sokszor elkerült,
S a gond arcodon ráncot-ráncra kent,
Te fehérhaju, édes, drága, szent!...

Ezüstpihéket sórt a bú fejedre,
De gyermeklelked szüzi, kacagó,
Ahogy kis fiam bugva, gögicsélve,
Gyűgöggve mondja: „Éde' Nagyanjó“
S gagyogva csókol... Uj tavaszt teremt;
Te fehérhaju, édes, drága, szent!...

Nem voltam réges-régen már Tenálad
Szent, fehérhaju, édes, jó Anyám,
S a szívemből im, kirepült a bánat
Dalos, ujjongó lelkem ajtaján,
Amint a boldog mámor benne reng,
Te fehérhaju, édes, drága, szent!...

THOMÉE JÓZSEF

Mit főzök ?

Január 21. Péntek: Savanyu tojásleves, párolt rántott hal, csokoládé felfújt, vanília krémmel. *Vacsora:* Velőspalacsinta, narancs, déli gyümölcs.

Január 22. Szombat: Paradicsomleves sodrottus, párolt sárgarépa, tejfeles béles. *Vacsora:* Töltött borjumell, káposztasaláta, alma, mandarin.

Január 23. Vasárnap: Szárnyas erőleves, pulár sültve, burgonya-kroket, zellersaláta, indiai hideg pudding. *Vacsora:* Tea, libamájpásétom, sajt, mézeskalács, gyümölcs.

Január 24. Hétfő: Káposztaleves, sonkaskocka, gyümölcs. *Vacsora:* Csirkepörkölt galuskával, gyümölcs.

Január 25. Kedd: Husleves árpakásával és tejfellel, főtt hus kaprimártással, gesztenye-szelet. *Vacsora:* Friss kolbász sültve burgonyával, paprikasaláta.

Január 26. Szerda: Májleves, töltött paprika, alma és meggyrétes. *Vacsora:* Bifsztek, tükörtójas és vegyes körettel, gyümölcs.

Január 27. Csütörtök: Koldusleves kolbásszal, párolt libamell párolt káposztával, hájas kifli. *Vacsora:* Nyulgerinc sültve tejfellel, rizskörítés, gyümölcs.

Január 28. Péntek: Habart szilvaleves, ráchal, turós-gombóc, gyümölcs. *Vacsora:* Töltött tojás, paraj, vegyes gyümölcs.

Január 29. Szombat: Gulyásleves, töpörtyüspogácsa, gyümölcs. *Vacsora:* Kirántott borjuszlet, burgonyapüré, cékla, gyümölcs.

Január 30. Vasárnap: Galambleves, ropogosra sült malacpecsenye, metélt burgonya, uborka és paprika, habos piskótatornta, gyümölcs. *Vacsora:* Füstölt karaj hidegen tormával és mustárral, vegyes befőtt, apró sütemény.

RECEPTEK.

Indiai hideg pudding. Jó piskótatészta készítünk és egy kikent kisebb bombaformában lassan megsütjük, azután szitára borítjuk. Mikor egészen kihült, lapos felén a belső részét kivesszük, úgy, hogy körül két ujjnyi széle maradjon. Amit kivettünk, apró kockára vágjuk, rummal meglocsoljuk és gyengén összekeverjük, egy kanál porcukorral meghintjük. Azután 4 deci tejszínhab közé keverünk apró kockákra vágott befőtt ananászt és egy marék apróra vágott vegyes cukros gyümölcsöt. A kivált üreget megkenjük barackízzel és a töltelékkel beletesszük. Mielőtt a piskótatészta megtöltenék, visszatesszük abba a formába, melyben sült. A formát jégbeáussuk, a tetejére tányért teszünk és a tányérba jeget teszünk. Tálalásig így hagyjuk. Ha tálca borítottuk, hideg csokoládé-öntettel és tejszínhabbal díszítjük. Az öntet készül 4 szelet csokoládéból, egy kanál cukorból és 4 deci vízből, melyet sűrűre főzünk.

Dr. Szász Istvánné, Budapest.

Eperkrém. 2 deci eperlé, 5 lap zselatint 2 kanál cukorral simára főzünk, kevés alkörmet adunk bele és szitán átszűrjük. 4 deci tejszínhabot verünk, adunk bele egy kanál cukrot, az eperkeveréket kanalanként belekeverjük, formába öntve fagyasztjuk.

Király Imréné, Rákosliget.

Vaniliás kifli. 11 deka mandulát meghámozva, tetszés szerinti mennyiségű cukorral apróra törjük, majd 13 deka vaj, 13 deka liszt és egy egész tojással összegyurjuk, kisujnyi hengeralakúra nyújtjuk és apró kiflialakokat formálunk belőle. Ha megsült (langyos sütőbe inkább száritani, mint sütni kell), azon forrón vaniliás cukorba mártogatjuk.

Klimmer József Jenőné, Kiskundorozsma.

Szerecsen-esők. 10 deka zsírt vagy 15 deka vaját, 20 deka lisztet, 8 deka cukrot, 7 deka darált diót 2 tojássárgájával összegyurjuk, vékonyra kinyújtani, pogácsaformával kiszaggatni és világosra sütni. Töltelék: A 2 tojás fehérjét kemény habnak felverjük, 2 kanál barackízt és 6 deka cukrot adunk hozzá, tűzön felforraljuk. Ha kihült, 5-6

deka darált diót keverünk hozzá. A lapokat ezzel megtöltjük, kettőt-kettőt összeborítunk. A tetejét csokoládémázzal vonjuk be.

Klimmer József Jenőné, Kiskundorozsma.

Mikádó-torta. 15 deka vaniliás cukrot 5 tojás sárgájával és egy egész tojással habosra keverünk. Félselet puhított csokoládét, 7 deka darált mandulát, egy kis kanál őrölt pörkölt kávé és az 5 tojás kemény habját hozzáadjuk és két részben megsütjük. Töltelék: 3 tojássárgáját 2 kanál vaniliás cukorral elkeverünk, adunk hozzá 3 kanál erős feketekávé és folytonos keverés mellett felforraljuk. Ha kihült, 15 deka habosra kevert vaját adunk hozzá és a tortát megtöltjük vele. Kávémázzal bevonjuk. Cukrot és kávé t süre főzünk és a tortát bevonjuk vele.

Bihary Dezsőné, Mágocs.

Kávékrém pohárban. 10 deka kávéból egy csésze nagyon erős kávé főzünk és ezt 24 deka cukorral sűrűre főzük. Ha kihült, félliter tejszínhabot keverünk hozzá és jégre tesszük. Pohárban adjuk fel és a tetejére vaniliás cukros tejszínhabot teszünk. *Bihary Dezsőné, Mágocs.*

Sacher-torta. 15 deka csokoládét megpuhítunk, adunk hozzá 15 deka vaját, 15 deka porcukrot, 15 deka őrölt mandulát és 6 tojás sárgáját, majd a tojás felvert habját is. A kikent formát zsemlyemorzsával jól behitjük s annak maradékát a keverékhez vegyítjük és formába öntve megsütjük. *Bihary Dezsőné, Mágocs.*

Háztartás

Előétel. Puding tyúkból. Egy szép husos tyúkot megtisztítás után besózzunk és lábában egy nagy kanál zsírral és kevés hagymával puhára párolunk. A tyúkot minden oldalán kissé megpirítjuk s mindig egy kevés vizet öntünk alá, hogy a hus megpuhuljon. Ezután a húst a csontokról leveszük s a mája, zuza

és szívvvel együtt husdarálón többször átdaráljuk. A darált hushoz adunk 5 deka vajjal jól elkevert 3 tojás sárgáját, néhány, már előbb puhára párolt gombát szeletekre vágva, tehetünk bele tetszés szerinti fűszert, egy kevés törött borsot, finomra vágott pereszelyemzöldet, huslével nedvesített zsemlyemorzsát s utoljára a 3 tojás kemény habját. Vajjal vagy zsírral kikent s szitált zsemlyemorzsával behintett formába tesszük s gőzben háromnegyed óráig főzzük. Következő mártást adhatunk hozzá. Egy közep nagyságú karfiolt sósvízben puhára főzünk, azután áttörjük, 6 deka vaj s kevés lisztből világos rántást készítünk, a karfiolt bele tesszük és levessel vagy vízzel mártásszerűsre feleresztjük, a feleresztéskor használhatjuk azt a vizet, melyben a karfiol kifőtt. A mártásba is teszünk a párolt gombából s izlés szerint megsózzuk s az egészet sima mártássá főzzük. Kevés citromlevet is tehetünk bele. A kiborított pudinghoz külön csészébe adjuk a mártást.

Pácolt őzcomb. 8 deci vörös borból, egy deci finom olaj, 3 deci víz, 2 fej karikára vágott hagyma, egy sárgarépa, néhány babérlevél, néhány szem bors és só hozzáadásával finom pácot készítünk. Az őzcombót sűrűn megtűzdeljük szalonnával s 6 napra a pácba tesszük s naponta többször megforgatjuk benne. Használat előtt a húst a pácból kivesszük, tiszta ruhával leszárítjuk és serpenyőbe téve, egy nagy kanál zsírral párolni tesszük. Saját levéllel többször öntözgetjük. A pácot átszűrjük s körülbelül 2 decit egy

edénybe a tűzhely szélére teszünk s ha az őzcomb a zsirjára sül, mindig öntünk a pácból is keveset hozzá. Ha a hus megpuhult, levéből kivesszük s a zsirjából leveszünk két kanállal s ebben megpirítunk egy kanál lisztet. A többi lével felöntjük, még egy kis vörös bort öntünk hozzá, tesszés szerint édesítjük s a húst a mártásba visszatéve, még 25—30 percig sütjük.

Töltött borjumáj. Egy egész borjumáját a hártvájától megtisztítunk és az ereket kivesszük. Az egyik oldalát bevégjük és a következő töltelékkel megtöltjük: 25 deka friss sertéshúst megdaralunk, egy tojással, egy kevés zsenyemorzsával, borssal és sóval összekeverjük. A megtöltött máját bevarrjuk, azután megfordítjuk és a máj másik oldalát szalonnával megtűzdeljük. Egy edénybe 2 kanál zsirt felolvasztunk, a máját beletesszük, úgy, hogy a bevarrott rész alul legyen. Megsózzuk és sütőben többszöri öntözgetés mellett pirosra sütjük. Tálalás előtt levébe tejfölt teszünk.

Párolt rántott hal. Haresát, süllőt vagy pontyot veszünk. Megtisztítás után sűrűn bevagdadjuk — a haresa livételével — darabokra vágva besózzuk és panírozás után zsirban kisütjük. Tálalás előtt a frissen sült halat egy tűzálló tálra helyezzük, melybe a következő mártást öntjük: félliter tejfelhez adunk 5 kékhegynyi finom francia mustárt, 3 kockacukrot, kevés sót, egy deci tejszint, jól összekeverjük és a tálban levő halra öntjük. Tálalás előtt forró sütőbe tesszük tíz percre, hogy jól felforrjon s vagy melegített tányérokba vagy ugyanabba a tálban tálaljuk.

Libamáj-krém. Fél kg. fehér libamáját levesben megfőzzük s azután melegen szitán áttörjük. Hat deka vaját habosra keverünk, hozzákeverjük az áttört libamáját, 3 darab szarvasgombát kockára vágva, sót és pástétomfűszert adunk hozzá és egy kávés eszébe olvasztott fehér aszpikot, valamint egy félliter kemény tejszinhabot lassan hozzákeverünk. Egy formát vajjal kikenünk, az egész mennyiséget beletesszük és hideg helyen fagyasztjuk. Tálalás előtt a formát forróvízbe mártjuk, a máját egy üveg tálra kiborítjuk, aspikkal és zöld salátával díszítjük.

Színházi levél

Nagyságos Asszonyom,

a színházi évrnek a fele mégis csak elmúlt és most már feljogosítva érzem magam arra, hogy szememre téve a komoly kritika szigorú szemüvegét: visszatekintsek a színházak eddigi eredményeire. Az első megállapítás feltétlenül az agyonécsárólt és lenézett közönség teljes rehabilitációját vonja maga után. Igenis, Nagyságos Asszonyom, minden gazdasági nyomoruságunk dacára, kiolthatatlan lánggal ég az emberek szívében a vágy és lelkesedés: egy tisztultabb, szebb, nemesebb és művészibb világ után, amelynek visszavárázsolását, vagy újra megteremtését követelik meg a színházi művésztől. Ha pedig író, színház és színész ilyenekkel áll a rivaldók elé, abban a pillanatban nyert ügye van, mert a gazdaságilag tönkretett közönség utolsó pengő-filléreit is szívesen adozza a tiszta és nemes művészet céljaira.

Hígyje el, Nagyságos Asszonyom, a közönség igazán nem kíváncsi arra, hogy Fodor László „szeret-e egy színésznőt!” és hiába invitálják, hogy „uraim! csak egymás után!” Nem állt kötélnél akkor sem, ha a belvárosi „Quartett” meghallgatására csábították, pedig az egyik főszólómat a pesti társaság egyik ismert szépsége muzsikálta. Szerzők és színházak nem is sejtik, hogy a közönségnek milyen intuitív előremegérzése van és ha valahol, hát éppen a színházi világban ezerszeresen áll az a közmondás, hogy „nem mind arany, ami fénylik”, sőt egész biztosan nem — arany, mert akkor nem volna szükség a mértéktelen kifényesítésre és agyonreklámzásra.

Valljuk be őszintén, Nagyságos Asszonyom, hogy az eddig elmúlt színházi félév két nagy sikert hozott magával és mind a két sikerért legőszintébb hódolatunkat és el-

ismerésünket kell kifejeznünk ennek az agyonszidott közönségnek, a — kritika nevében. Az egyik siker a Vígyszínház műsorgondjait üzte el, ahol Mikszáth remekbe mintázott Noszty-fiuja diadalmasan lovagol a százötvenedik előadás jubileuma felé. A másik nagy sikert vitéz Háy János hazudozásai, amelyeket Kodály szedett kottába, hozták még az Operaháznak. Mind a két darab a legtisztább művészet és a legőszintébb magyar. És mégis, Nagyságos Asszonyom, ennek a két darabnak volt csak sikere és éppen nagy sikere, amit mégis a közönség megértő szeretete hozott magával.

A harmadik irodalmi és művészi siker, ha az előjeleken nem csalódom, a Kamara-színház műsorához fog fűződni. Most mutatta be a színház a Dickens bűbajos regényéből készült színjátékot. „A házitündér”-t, amelyet a közönség olyan megértéssel és elismeréssel fogadott, amilyenre maga a színház nem számíthatott. Dickens bűbajos poézise és a könnyek prizmáján keresztül csillogó humora az első szavak elhangzása után annyira hatalmába ejtette a telt nézőteret, hogy ez a szuggesztív befolyás a függöny utolsó összecsapódásáig, sőt még azon túl is ott vibrált, csillogott, rezgett és muzsikált mindenkinek a szívében, aki gyönyörködhetett az előadásban.

Nagyságos Asszonyom, a Kamara-színház bemutatójának volt egy egészen különös érdekessége. Az emberek szemének sarkában ott csillogott az érzések legtisztább gyémántja: a könny. Igen, a könny, amelyről azt állították, hogy kifagyott az emberek szeméből, mint ahogy az érzések kipusztultak a szívekből. Öreg Dickens, drága angol írnök és mértőföldes regényíró, aki a legemberibb szívet hordozta magadban, amíg irtad hosszú-hosszu, bűbajos regényeidet az emberi jószágról, Neked kellett bekopogtatnod a színpad hazug világába, hogy az emberek megtalálják önmagukban, amit talán már örökre eltemettek: drága és tiszta gyermek-ségüket.

A Kamara-színház olyan szeretettel nyult hozzá Dickens színpadra vitt remekéhez, mint valami értékes, régi porcellánhoz. Odry Árpád, a rendező nemesérzésű szívében keresztül varázsolt eleven figurákká a poros regény halhatatlan betűhalottjait, amelyek Somogyi Erzsi, Kiss Ferenc, Rózsahegyi, Vaszary Piroksa és a többiek alakításában az élet tiszta relíeffjét vetítették a festett kulisszákra.

A közönség pedig mosolygott, könnyezett és az előadás végén a szívéhez szorította a kezét, mintha attól félt volna, hogy künn az utcán, a mai élet zürzavarában el találja veszíteni...

Ezek után izléstelennek tartanám, ha valami színházi pletykát újságnékné. Köszönöm Önnek, Nagyságos Asszonyom, hogy alkalmat adott ennek a levélnek a megírására. Ha pedig valamelyik leírt mondatomat nem bírja elolvasni, gondoljon arra, hogy Dickens zsenije az én szememből is kicsalta a könnyet és az mosta el a betűket. És nem szégyenlem bevallani, hogy a szívemet én is újra megtaláltam.

Hódolattal köszönti és csókolja a kezét:

Alex.

Estélyeken,
színházban
arannyal és strasskövekkel diszitett fésű

a legelegánsabb hajdisz.

Zelenkai R. L.

Budapest, IV., Szervita-tér 6. szám.

A kalandor jóslata

Regény

Irta: Csermely Gyula

Utánnomás tilos. A fordítás és megfilmesítés jogát a szerző saját magának tartja fenn.

III.

És mégis kelet felől jött, ha nem is a boldogság, de a béke és ki merné mondani, hogy a béke nem isteni boldogság-e? Az országok békéje is boldogság, föltéve, hogy nem kényszerű s nem igazságtalan béke az a béke, nos, az országok békéje is boldogság és nemesak magának az országnak, de a legkisebb polgárának is az, hát még az emberek békéje a saját háborgó, felzaklatott lelkükkel: mi isteni jó, mi boldogság az!

De nem a Szentföldről jött, ahogy Muzio Santi jósolta, hanem más keleti tájáról a világnak. Magyarországból jött, mely akkoron még jórészt a félholdé volt.

Paola Fornaciari, hogy a Cusani volt lakásának kapujára rajzolt három C betű oly félelemmel töltötte el, hetekig nem ment el hazulról. Muzio Santitól félt, hogy rá les s hogy a gombostűszurást tördőfessel fizeti vissza. Vagy még ennél is rosszabbat cselekszik: hogy meghurcolja a nevét a városban és mindenütt elhinti a rágalmat, hogy Paola Fornaciari ki- és bejár bizonyos uraknál még fényes nappal is.

De Fra Saverio barát, amilyen titokzatosan jött, olyan titokzatosan el is tűnt és Santiról sem hallott semmit, hogy levette az álarcot, mutatkozott volna a városban. Így hát kibátorodott az utcára és sétálni ment és akarva nem akarva, valami rejtélyes hatalomnak engedve, abba az utcába is elment, amelyben Cusani Camillo egykori lakása volt.

Napokig is csendesnek látta a házat, az ablakok redőnyeit mind lehuzva, azután úgy látszott, lakót kaptak a szobák, mert nyitva látta a kaput és az udvaron egy katonát vett észre, ki egy tisztí köpenyegyet kefélt. Cusaninak is szakasztott olyan köpenyege volt, fehér posztóból.

De megdobbant a szíve, az a hűségesen és szívósan szerető. Visszajött volna Cusani? Megint ő tán a lakója a háznak?

Végig ment az utcán és megint visszajött és mikor másodszor is elhaladt a ház előtt, egy idegen tisztet látott az ablakban. Rangjelzése szerint százados volt; szöke volt és kékszemű, az arca meg rózsásan árnyalt sápadtság volt.

Olyan diszkrétén követte őt a katonatiszt szemének nézése, hogy Paola Fornaciari helyén nem valónak találta, hogy félre vagy elfordítsa a fejét. Sőt egy érve-résnyi ideig rajta is pihentette a szemét, de egy pillanatra csak, mint a bujósdi napfény a tájékon. Azután megint maga elé nézett és egyenletes lépésekkel tovább ment.

Bujósdi napfény, mely fel tudott gyújtani egy világot!

A százados utána nézett és mennél messzebb került tőle a leány, annál jobban vélte magában érezni, hogy valamijét, de mit, azt nem tudta, magával vitte az a gyönyörűség. És mikor már nem látott a nőalakból semmit, visszahúzódott az ablaktól és sóhajtott. Valami gyengécske fájdalmat érzett, valami elhagyatottságot, valami nyomást a szívében és egy másodszori sóhajlás de jól esett. A tüdeje kitágult, a szeme életet nyert.

— Erre jön-e majd holnap is? — találgatta ábrándosan a százados.

Leült, hogy valamit dolgozzék és kétszer is, többször is rajta kapta magát a kérdésen; erre jön-e, erre jön-e majd holnap is?

Holnap!? A százados olyan nagyon is különösnek találta, hogy a „holnap“ most ő benne valami megvárhatatlan messzeségnek a képzete lett. Mert eddig hát mi volt a „holnap“? Egy közömbös valami, egy időpont; rá se gondolt és már itt is volt és „mává“ lett. Holnap jelentést teszek erről az ügyről... holnap visszaadom X-nek a látogatást... holnap új köpenyt rendelek a szabónál; ahogy kimondta, már napirendre is tért föltötte és várás nélkül is eljött az a holnap. Most, hogy az kapcsolódik a „holnap“-hoz, vajjon erre jön-e megint az a leány, ólomlába nőtt a mának és a holnap a mozdulatlan távolban van...

Paola Fornaciari másnap nem ment el abba az utcába, harmadnap sem és a kékszemű kapitány hiába várt, könyökölt fél délutánokon át az ablakban. Nem látta ott elmenni, akit viszontlátni bizony nagyon is óhajtott.

Azután vasárnap jött és az idegen kapitány arra számított magában, hogy valamely templom előtt, ha kedvez neki a szerencse, talán megpillanthatja azt a rendkívüli szépséget. Vasárnap a nőszemélyek napja; misére mennek és látni meg láttatni akarnak.

A Sant Andrea dóm előtt próbált szerencsét. Ez a leányok favorizált temploma, úgy tudta a százados. Ha misére megy, tán ide jön el misére, mint anyyi más.

A kombináció helyesnek bizonyult. Mikor vége volt a misének, az utolsók egyike, aki elhagyta a hatalmas templomot, az elbűvölő Paola Fornaciari volt. Mise után még imádkozhatott valamely sarokban, azért jött ki később, mint a többi.

Az idegen százados jól tudta, hogy tola-kodóan fel-lépni vagy csak egyszerűen szót szólni e leányhoz, anyyi lenne, mint örökre lehetetlenné tenni magát előtte. De egy diszkrét szalutálást, alig észrevehetőt, talán megengedhet magának, gondolta. Tisztelességgel köszönteni különben bárkit is szabad.

A leány a köszöntésre gyöngén megbiccentette a fejét, megismerte a kapitányt, hogy ő nézett ott ki az ablakon, megint rajta nyugtatta a szemét egy kis percig és megállás nélkül tovább ment.

A százados messziről követte, egyelőre csak azt akarta megtudni, hol lakik ez a gyönyörű uri leány, ki őt annyira fascinalja és érdekli és föltette magában, hogy addig fogja minden vasárnap és ünnepnap a templom előtt megvárni, amíg uri ember előtt is elfogadható alkalom lesz hozzá, hogy megismerkedhes-sék e bámulatos szépséggel. Majd csak megesik egy-szer. — gondolta — hogy elejt valami tárgyat, tán az imádságos könyvét vagy egy virágot, amit felvehetek és odaadhatok neki.

Több vasárnap mult el, minden legesekélyebb eredmény nélkül. Ő kijött a templomból, a százados szalutált, a leány megbiccentette a fejét, más nem történt.

Már az igaz, hogy a szerelem Istene nagy türelem-hez szoktat de sok embert.

Vége rámosolygott a kapitányra a szerencse. Egy októberi vasárnapon, alig hogy ő szalutált a leánynak, egy csuklyás barát jött egyenesen és szinte rohanvást az eltávozó leány felé.

Lehet, hogy minden rossz akarat nélkül való isten-felő szerzetes volt az illető, kinek talán sietős dolga volt a templomban. De szerzetesi ruhája és a fejére hu-

zott csuklya annyira hasonlónak tette Fra Saverio recte Muzio Santihoz, hogy Paola Fornaciari ijedten sikoltott és jobbra-balra nézve, mintegy oltalmat keresett.

Két ugrás és a kapitány ott termett mellette és megszólalt.

— Segítségre van szüksége kisasszony? — kérdezte olaszul.

— Köszönöm, capitano, — válaszolta Paola csak úgy remegve — úgy megijedtem attól a baráttól... egy nagyon rossz emberre hasonlít.

— Bárki ellen megvédelmezem, hölgyem — mondta a százados és bemutatkozott a leánynak. — Eugén Hannstein von Hanfstadt a nevem és erődítési tiszt vagyok, százados.

— Paola Fornaciari — mondta halk hangon a leány és kezét nyújtotta a tisztnek. Magában meg gondolta: Hannstein, ugyan miféle név lehet ez?

Hannstein engedélyt kért a leánytól, hogy egy darabig kísérelje lehesse és hogy megkapta az engedélyt, mellette maradt és elmondta, hogy milyen messziről jött ebbe a városba.

— Onnan tulról tán? — kérdezte Paola és a tiroli hegyekre mutatott.

Hannstein nemet intett a fejével.

— Messze keletről jöttem — felelte.

A babonás leány megdöbbsent. Tudta, hogy Muzio Santi csak csalásból mondta azt a jóslatot, mégis hitt neki, hátha az ördöggel cimborált? Tehát megdöbbsent és kérdezte:

— Messze keletről? Tán a Szentföldről?

— Ha úgy vesszük: igen — volt a válasz. — Hazámból jövök, Magyarországból és hazám földje, a magyar föld, nekem szent föld.

Hannstein csak törve beszélt olaszul, de a leány azért megértette, hogy mit mondott.

— Ah, la lontana Ungheria, a messze Ungheria az ön hazája?

— Igen. Szülővárosomat meg Lugosnak hívják.

Paola csucsorította a száját, de csak bajjal birta kihozni: Lugos?

— És milyen város az ön szülővárosa? — kérdezte.

— Szegény kis város — felelte Hannstein. — Nekünk magyaroknak, egyelőre még templomunk sincs, nehogy akkora volna, mint a Sant Andrea.

— Ön magyar ember, signore? Hogy azt mondja: nekünk magyaroknak még templomunk sincs?! Neve után ítélve önt németnek tartottam volna.

— Nagyatyám atyja még német volt; ő hozta a Hannstein nevet az országba. De már édes atyám is magyar volt és én is az vagyok siromig, kisasszony. Oh, megérdemli az a csodaszép ország, mely valamennyi lakójával csak jót tesz, hogy a bevándorolt idegen is a fiává legyen mennél hamarabb.

Paolát megindította ez a beszéd.

— Hát hol imádkoznak a hazájukért, ha még templomuk sincs? — kérdezte lágyan.

— Klostromunk van a városban és a klostromnak egy kápolnája s... ott.

Hogy klostromról volt szó, Paola Fornaciari kissé elsápadt. Fra Saverio jutott eszébe és ahogy oldalt fordult, hogy nézze, merre is van, megpillantotta az előbbi barátot.

Megrázkódott és odasimult a tiszthez.

— Megint az a szerzetes... látom, utánunk jön — ijedezett Paola. — Kísérjen hazáig, tisztelt százados ur.

Hannstein a legboldogabban megtette és a kapu előtt, mielőtt elvált, könnyörögve a leányra nézett.

— Most úgy illenék, — szólalt meg halkán — hogy bekísérem a lakásba és bemutatkozom a szüleinek is, hölgyem. Ne tudják meg másoktól, hanem én tölem, hogy a leányukat hazakísérte egy katonatiszt. De magától értelődik, csak úgy tehetem meg, ha ön megengedi ezt lovagjának, akivel idáig jött.

A leány pár pillanatig tündődött, majd kezét nyújtotta Hannsteinnak és keresetlen szavakkal válaszolt:

— Jöjjön, capitano — mondta. — Szüleim csak örülni fognak, higgye el.

Paola szülei, Francesco Fornaciari és neje, született Gemma Caccianiga, nagyon barátságosan fogadták a kapitányt. Az öregek ugyanis jól tudták, hogy leányuk Cusanit szereti s így még megörültek ennek a kezdődő új viszonyoknak. Az új ember, — gondolták — majd elfeledteti leányukkal a régít és minden szép lasscskán megint rendbe jön.

Nos, Paola szülei nagyon szívesen látták a kapitányt. Akit Paola vezetett be azzal, hogy a százados ur az ő oltalmára sietett, mikor az a szerzetes olyan gyanusan feléje jött.

A fantázia is kezdett dolgozni a leányban.

— Ha jól emlékszem, — mondta — egy sebforradás van a bal arcán, mintha megszurta volna valaki azt a barátot.

A legközelebbi szombaton ünnepélyes látogatást tett Hannstein a Fornaciari-családnál és ezentul azután úgy volt, hogy minden vasárnap elment a leányért, hogy a kiválasztott templomba kísérelje és mise, no meg kis séta után megint hazavigye a szülei házába. Sok tiszt a városban is így tett és civil urak is gyakorolták ezt a jó szokást.

Egy vasárnap délben, hogy séta után a lakásába lépett, egy levelet talált az asztalán Hannstein. Aláírás helyett három fekete félhold volt a levélen — nagy C betűk is lehettek a félholdak — és az volt a tartalma a pár sornak, hogy a leány, tisztelt százados ur, akinek nagyságod egy idő óta a lovagja, már át lépte az ön szobájának küszöbét, de más tiszt lakott akkor a házban. Fialat is, szép is, gazdag is.

— Ki hozta ezt a levelet, Marci? — vallatta Hannstein a legényét, de olyan hangon kérdezte ezt tőle, mint a beteg, kinek ereje már fogytán van.

— Hummi talián cigánykölyök hozta; azt vettem ki a szavából, hogy egy ur küldte — jelentette Marci az urának.

— Jól van, fiam, hagyj magamra — mormolta Hannstein szinte erőtlenül és leült és kezébe temette arcát.

A legselő percekben csak elgyengültséget érzett; olyan fáradt volt minden tagja, mint a lábadozó vagy a kezdődő betegé. Majd, hogy gondolkozni kezdett a levélen, a fájdalom olyan rohama érte a szívet, mintha doronggal ütötték volna százfelől is.

— Paola, az én imádott Paolám! — így jajdult fel kétségbeesetten, szinte könnyek közt.

A fájdalom megint erőt adott a testének. Felugrott és az ablakhoz rohant, mintha odakint keresné a rágalmazót.

— Alávaló becsületebról! — dühöngött és rázta az öklét ki az utcára.

Ez a kitérés visszaadta a nyugalmát.

— Marci! — kiáltott ki a legénynek, a levelet pedig gondosan eltette.

Egy ugrás és Marci bent volt.

— Parancsol, kegyelmes százados ur?

— Van-e lilium a kertben? Nézd meg.

— Lilium, százados ur? Most, november végén?

— Hát, ha mindlunk nincs, lesz máshol. De keríts nekem egy csokorra való liliumot. Estére itt legyen, még ha az angyalok kertjéből is szerzed, Marci.

A tisztiszolga, már mint a magyar, kétszáz évvel ezelőtt is olyan volt, amilyenek a mostani bizonyult. Odaadó, hűséges és szolgálatkész, főleg pedig talpraesett és furfangos, ami a leghetlenebb parancsokat is illeti. Husz krajcáron malacot vesz pörköltnek és még visszahoz a két hatosból hat krajcárt, kibeszéli a perjelt is az ágyából és kvártélyt szerez éjszakára a tiszt urnak és ha száz lakat őrzi is a szép asszonyt, hadnagy uram levélkéjét ő becsempészi hozzá nagy ügyesen.

A Marci fiu is ilyen volt. Lilium kell? No jól van és körülbelül már tudta is, hogy hol vesz. A templomban látott Szent Orsolya képe alatt egy szalát, apáca tette oda, hát az apácaklastrom kertjében lesz több is.

Estére már otthon is volt a csokorral. Az apácák kertészétől szerezte, ára egy zacskóra való jó csetneki volt. Szűz dohányért, magyarért, a lelkét is odaadja a talián.

Hannstein a leánynak küldte a csokrot. Nem irt melléje egyetlen szót sem, csak magában gondolta szüntelenül:

— Liliumot az én megrágalmazott szentemnek, az én méltatlanul megrágalmazott szentemnek.

Egy hét múlva megisméltődött a dolog. Megint egy levél az asztalon, három fekete félhold vagy három nagy fekete C betű az aláírás és ugyanaz a rágalmaszó tartalma.

Ezt is eltette és hallgatott. Még eszébe se jutott, hogy kutassa, ki is lehet a levelek küldője?

És egy további hét múlva — karácsony hetében voltak — egy harmadik ilyen levelet talált és ez is ugyanazt mondta, mint az eddigiek.

Szent estére Fornaciariékhez volt hivatalos. A három levél a zsebében volt, magához vette, mielőtt elment és mikor egyedül volt egy ideig a leánnyal, átadta neki, hogy olvassa el és tartsa is meg. Azaz dobja őket a szemét közé vagy a tűzbe.

Paola Fornaciari a fekete félholdnak láttára elfehéredett, megdöbben és szinte elájult.

Mire Hannstein megsimogatta a kezét és közelebb hajolva hozzá, gyöngéden az arcába suttogott:

— Nézz, carissima, — mondta — önt megrágalmazta előttem egy bujkáló, de a Háromegyisten úgy segéljen, hogy a levegőnél is semmiőbb előttem e rágalom. Hogy mennyire az, drága Paola: én, ha megengedi, ma megkérem a kezét, mert szeretem és tiszteltem önt, Paola.

Paola Fornaciari, ki sohasem szünt meg rettegni, hogy Muzio Santi még megfizet neki a refüért, tördőfessel, rágalommal vagy másmivel; Paola Fornaciari, ki a levelek elolvasása után már tönkretett nőnek látta magát, akít cédaságáért kiséprűznek a városból, mert a hatóság előtt is megrágalmazhatta őt Santi; a mélységesen megindult leány, ki megmentőjét látta a tisztben, hogy ez becsületesen megkérte a kezét, előbb hálásan tekintett fel Hannsteinra, aztán elnézett a feje fölött, mintha tünődne. És ahogy követte tekintete a karácsonyfa imbolygó lángjait, könnyekkel befuttatott szeme valami csodálkozó megdöbbenést mutatott.

Fra Saverio jutott eszébe, az álbarát Muzio Santi és az, amit „jóslatul” előtte feltalált. Hogy mire a Megváltó születésének szent éjszakája borul e városra, meg fog jelenni előtte az, aki keletről jön és hozza az üdvöt.

— Ez a tiszt, aki előtte áll, keletről jött... de hozza-e vajjon az üdvöt?

— Fra Saverio, Muzio Santi — így gondolta Paola Fornaciari — mindenesetre az ördöggel cimborált... de hát Mefisztó jóslata is jóslat. Megjósolta, hogy keletről jön a boldogság és hogy karácsony estéjén fog jelentkezni, aki keletről jött... ime, itt van!

— Igaz, hogy Muzio Santi, az az álorcás elvetemült csaló, a saját maga javára jóslott. Ő akart jelentkezni, mint a Szentföldről hazaérkezett zarándok és ha le nem plelezem akkor, jelentkezett is volna, ma este. Nos, az álorcás kudarcot vallott; a kocka, amivel játszott, ólommal béleltnek, hamisnak bizonyult, de a jóslata az mégis csak bevált. Hannstein is keletről jött s ma szent este van!

Hannstein, ki a gondolkozást már aggasztó rossz tünetekkel ítélte, itt bátortalanul, majdnem remegve ténetszólt.

— Carissima, — így szólt a leányhoz — csak nem gyanusít meg engemet azzal, hogy én vagyok a levelek szerzője?

— Nem, nem — mondta a leány és meggyőző melegen, tele hittel csengett a hangja. — Önt gyanusítani, százados ur... mit gondolt? Már találkoztam életemben a három fekete félholddal korábban is.

Megint elhallgatott és a menyezetre bámult.

— Az a rágalmaszó, — folytatta a tünődést — nem fog megnyugodni a sorsában, megelégedni azzal, amit eddig tett. Meg fog rágalmaszni ezután is... és ugyan mi sors várhat egy leányra, akít denevérszárnyára vesz a rossz hír? Mondhatja akár száz angyal is, hogy Cusani akkor már nem lakott ott, sőt hogy üresen állt a lakás, mikor bementem: nem fog hallgatni a száz angyalra a rossz világ. De rosszat beszéljen rólam csak egy ördög is: elhiszi neki vakon, akármit mond.

— De ha hozzámegyek Hannsteinhoz, akkor elsorvad a rágalom, még mielőtt életre kelt!

— Hát Camillo, Camillo? — gondolta és úgy érezte, eltitkolt könnyei befelé folynak a szívébe. — Cusani Camillo már messze jár; megvédelmez-e a rágalom ellen Cusani? Nem védelmez meg, nem!

— Camillo, Camillo! Szerelmem az övé, de támaszthat-e ellenem jogot vagy követelhetem-e én saját magamtól, hogy feláldozzam érte a jó híremet?

Behunyta és csukva tartotta szemét, ez a szembehunyás olyan volt, mintha elválasztó falat tolt volna maga és Cusani közé, azután felvetette pilláit, kezet nyújtott és igent mondott a tisztnek.

Mindkét fél sietett; vizkereszt napján Paola Fornaciari Hanfstädti Hannstein Eugéné lett.

(Folytatjuk.)

GYERMEKEK ÉS NŐK ÖRÖME A

Gyártja:

Dr. BAYER

és Tsa.

BUDAPEST, IX.

Ha ártalmatlan, de megbízható hatással soványodni akar, vegyen be néhány hétig esténként 1 szem PURGO-t, vagy 1/2 szem PURGO CSOKOLÁDÉ-t.

== Kérjen a szerkesztőség utján ingyen mintát. ==

Tanácsot kérnek

2. Kérem kedves olvasótársnőmet, ki volna szíves velem közölni a sóba eltett zöldborsó készítési módját. Próbáltam már különféle képen elkészíteni, de vagy túl sós, vagy pedig keményen maradnak a borsószemek, ha pedig langyos vízben kiáztatom, semmi íze nincs mire megfő. Szíves tanácsukat előre is köszöni

Egy dorozsmai előfizető.

3. Kérem lapunk olvasói szíves tanácsát, hogy disznószórt házilag hogyan lehet meggöndöríteni, hogy diványpárna töltéséhez alkalmassá váljon.

Hálás köszönettel
„Pusztán lakom.“

4. Egy megbocsáthatatlan súlyos hibára hívta fel figyelmemet az alábbi levél mélyen tisztelt írója s sürgős intézkedést kért. A levelet, bár elkésve, szó szerint leközlöm s az arra adott választ is, melyet express, „éjjel is kézbesítendő“, küldöttem el f. hó 4-én, mert az úgy rendkívüli fontossága ezt kötelességemmé tette, annál is inkább, mert a 6-iki dátum fenyegetően közeledett. A megtörtént hibát nem akarom eltitkolni s miután meg nem történté tenni nem áll módomban, feltárom kedves olvasóink előtt s meghajtot ítéletük előtt fejemet.

De beszéljen a levél:

„Békéscsaba, 1927. ....

Az alábbi okok kényszerítettek arra, hogy a t. Szerkesztőséghez fordulok:

Átnéztem b. lapjuk 1927. évi január elsei számát, különösen annak „Mit főztek?“ című rovatát. Feleségem ugyanis, aki rajongó híve b. lapjuknak s előfizetője is, szinte szószent pontossággal követi az ezen rovatban írt utasításokat s így reám nézve nem közömbös ennek a rovatnak a tartalma. Elképzelték ezért elképésem a felfedezésem, melyet ebben a rovatban tettem! Ez olvasható ugyanis: „Január 6. Csütörtök: Velőleves gombóccal, vörös káposzta sertésbordával, turós gombóc.“ Nagyon helyes! Nagyszerű. Ebédnek elfogadom, de hol a vacsora, igen tisztelt Szerkesztő ur?! Január 6-án, csütörtökön, nem vacsorázunk? A tulajdonképpen baj pedig ott van, hogy ugyanezt a felfedezést megtette feleségem is, aki nem fogadja el azt az érvelésemet, hogy január 6. napjáról csak tévedésből maradt ki a vacsora menü, hanem ragaszkodik ahhoz, hogy b. lapjuk nem téved s ahhoz, hogy eszerint nincs vacsora.

Tekintetes Szerkesztőség! Én meg vagyok győződve, hogy ez csak sajtóhiba s hogy a t. Szerkesztőség nem akart csütörtök estére börtöt rendelni, miért is az a kéréssem, hogy ezt a sajtóhibát korrigálni szíveskedjék és pedig az idezárt 16 fillér bélyeg felhasználásával a feleségem címére

intézendő levélben s egyszersmind szíveskedjék csütörtök estére jó menüt összeállítani, mert attól függ, hogy prenumerálok-e a következő esztendőre is b. lapjukra.

Szíves intézkedéseiket kérve, vagyok teljes tisztelettel

Dr. M. Gy.“

*

„Dr. M. Gy.-né Nagyságos Asszonynak, Békéscsaba.

Nagyságos Asszonyom! Egy súlyos hibát kívánok express uton helyrehozni azzal, hogy január 6-ikára a vacsora-menüt ezuton juttattam el Nagyságos Asszonyomhoz, mert nem tudnám elviselni, hogy kedves férje-ura ez ünnepezen ne kapjon vacsorát.

Hogy hogyan történt a vacsora-menü kimaradása, szándékos volt-e, vagy csak tévedés, most már nem áll módomban megállapítani, de mióta lapomnak „nő“ segédszerkesztője van, ugy látom, hogy mi férjek arra leszünk kárhóztatva, hogy rövid időközönként nem kapunk vacsorát s ki tudja, ha a „segédszerkesztőnő“ rossz kedvében lesz, nem fog-e ugy állni bosszút rajtunk, hogy — ebédet sem kapunk. Mégis csak igazuk kell hogy legyen azoknak a férfiaknak, akik semmi áron sem akarnak a nőknek jogot és hatalmat adni, mert e minket férfiakat elkéséritő példa is igazolja, hogy a legelső alkalmat felhasználja a „nő“, hogy visszaéljen vele.

Képzelnék csak el, Nagyságos Asszonyom, mi történik velem, ha kedves férjeura még idejében fel nem hívja figyelmemet lapom fenti „rettentő“ hiányosságára, mely eddig soha elő nem fordult és a kritikus csütörtök este, feleségem Önagysága inyesiklandó vacsora helyett szellemes dikció kíséretében elém szerviroztatja a „Magyar Urasszonyok Lapja“-t. Mert, ugy-e, Nagyságos Asszonyom, a fő- és mindenért felelős szerkesztő feleségének mégis csak illik betű szerint ragaszkodni a „Mit főztek?“ rovat előírásaihoz, mely nemcsak feleségemnek, de az összes olvasóknak előírja az étrendet. Bár el kell ismernem, én megéredmem, hogy ne kapjak vacsorát akkor, mikor szép számú előfizetőim szintén kénytelenek lesznek a fenti ok miatt böjtölni.

Örökre lekötözöttje vagyok kedves férje-urának, hogy szíves figyelmeztetésével megmentett engem is a nem kellemes böjtöléstől, de mi lesz az én drága olvasóim férjei, ha asszonykákik könyörtelenül ragaszkodni fognak az előírt, illetve elő nem írt menühöz?! Ha épkézláb meguszom e szörnyű ribilliót, melynek forradalmi hangjait már hallani vétem, fogadalmat teszek, hogy a „Mit főztek?“ rovatot nem hagyom addig kinyomatni, míg én magam át nem tanulmányoztam. (Mert mig magam korrigáltam, nem volt baj! Ugy-e!...)

Könyörgöm, Nagyságos Asszonyom, hogy az itt közölt január 6-iki (csütörtök) vacsora-menüt elkészíttetni méltóztassék, hogy legalább egy férj legyen irgalmas hozzá, mert ha nem, kijelentette, hogy erre az évre nem számítatok előfizetésére...

Tehát vacsora: Füstölt karaj és kolbász káposztacikával és tormával, sült gesztenye, befőtt, tea, apró sütemények. (Hogy bűnömöt jóvátegyem, egy kis üveg szomorodnit és egy nagy üveg Törleyt is méltóztassék kivételesen ez alkalomra rendelni, — illetve engedélyezni).

Abban a reményben, hogy Nagyságos Asszonyom megértő szíve megbocsát nekünk és nem kívánja, hogy kedves férjeura böjtöljön, mi pedig egy aranyos humoru előfizetőnket elveszítsük, alázatos kérésünk megisméltése mellett ajánljuk magunkat eddigi jóindulatába. Kérjük tolmácsolni legszívesebben üdvözetünket kedves férjeurának és vagyunk, mély tisztelettel kezeit csókolva Szerk.“

Lingerie, trousseaux

Joel

BUDAPEST, V., DOROTTYA-UTCA 9. SZ.

Fehérneműek, kelengyék, vászonárak.

Cercle des Annales

Magyar Francia Társalgókör francia tanfolyamaira a beiratás január 15-én kezdődik. Kezdő, haladó, felsőtanfolyamok felnőttek és gyermekek részére. Kereskedelmi, fonetikai, irodalmi, művészeti előadások. Beiratási díj félévenként 9 pengő. VI., Nagymező-u. 19., III. 12. Beiratás és tanítás egész nap.

Üzenetek

1. „Emberasszony.“ Én már láttam egyszer az Ön képmény, gögös kis egyéniségét megnyilatkozni e lap hasábjain. Mintha csak az én régi énem szólalt volna meg, mikor olyan önérzetes göggel odavágtá egy nyafogó asszonykának: „Ne könyörögj, válj el, dolgozz, de meg ne alázd magad.“

„Emberasszony“, Ön nagyon boldog lehet, még nem találkozott az Élettel, mert játszani tud ezekkel a szavakkal.

Nem mindig a munkakészségen mulik, ha valaki telve ambícióval, — koplalni kénytelen.

S nem mindig az öltözet hiányán, ha valaki tür olyan viszonyt is, ami ellen tiltakozik nemesebbik énje.

A hitves érzelmeit kiegyenlítik az „anya“ örömei. Mert igen, igaza van százsor a mi Szerkesztő urunknak, a nő létezésének egyedüli célja, hogy hitves és anya legyen.

Ebben legyen nagy, erős, különb! (Sulyos, nehéz tárgy, ha kegyetlen — az előadó professzor).

Türelemmel, engedékenységgel párnázza ki otthonát, hogy tompítsa velük az ellentétek hegyes szögleteit. Mert ha egyetlen ur akar lenni, csak harcteret varázsol maga körül, annak minden szomoru következményével. Pedig legnemesebb utitárs egy egész életen keresztül, a boldog otthon emléke.

Ne vegye ezt tőlem „Emberasszony“ oktatásnak, csak egy — valamikor szintén önérzetességében lázadó asszony — megcsendesült élettapasztalatának.

(— Vagy csak megalkuvásnak? ...)

Szívélyes üdvözlettel H.-né, Sch. Gy.

„Egy vásárhelyi kis leány.“ A spanyol cigányjelmez ma már divatját multa s ezért kívánságára mai számunkban bemutatunk néhány igen szép jelmezt, mely bizonyára megnyeri tetszését. Ajánljuk, hogy ezekből válasszon, mert először nem kerül nagy kiadásba, másodsor nem közönséges, mindennapi jelmeze lesz. Szívélyes üdvözlettel, jó mulatást kíván a Szerk.

Özv. K. J.-né urnő Csabacsüd. Meleg, buzdító soraiert sok-sok hálás köszönet. Azon leszünk, hogy ez évben is átérmedeljük azt a páratlan szeretetet, elismerést és méltánylást, mellyel Nagyságos Asszonyunk és minden egyes előfizetőnk megajándékozott. Legszívélyesebb üdvözlettel és kézséggel a Szerk.

„Egy új előfizető.“ Szívesen megismertetem az én kipróbált és bevált „Leveles vajtészta“-receptemet. 56 deka lisztet két részre osztunk. Az egyik részből rétestésztát készítünk. Adunk hozzá 3 tojás sárgáját, 1 kanál cukorport, 3 kanál édes tejfelt, 2 kanál fehér bort és 1 kanál vizet, kevés sót. Ha nem elég lágy, tegyünk még bele tejet vagy vizet. A másik rész liszthez veszünk 56 deka szeletekre vágott, nem nagyon zsiros vaját és nyújtófával gyurjuk jól össze. Ekkor mindkét tésztát kisodorjuk és a vajasat a másikba tesszük, összehajtjuk négy felül, kisodorjuk és újból összehajtjuk és negyedóraig pihentetjük. Ezt háromszor ismétljük. Végül kisodorjuk és forró késsel (ez a fő) szeletekre vágjuk. Tojásfehérjével megkenjük és forró sütőben megsütjük. Lehet tölteni vagy íveket formálni. Igen kiadós. Özv. Zettl Józsefné.

Felhívjuk lapunk olvasói szíves figyelmét, hogy a Britannia-szálló (VI., Teréz-körut 39.) lapunk előfizetői részére a szállodai szobaárakból 15 százalék engedményt nyujt.

Midőn ezt különösen vidéki előfizetőinknek, kik a fővárosban töltenek pár napot, figyelmükbe hozzuk, talán nem is szükséges megemlitenünk, hogy a Britannia-szálló Németh Aladár ur, a debreceni „Bika-szálló“ volt igazgatója tulajdonába ment át, ki főszlyt helyez arra, hogy a szálló vendégeit a legnagyobb kényelem fogadja és a legmérsékel-

tebb árak mellett elsőrendű étterem és kifogástalan kiszolgálás álljon rendelkezésükre.

A magunk részéről, kik meggyőződünk a legmesszebbmenő kuláns, figyelmes kiszolgálásról, minden előfizetőnknek felelősségünk tudatában ajánlhatjuk a Britannia-szálló igénybevételeit, mert tudjuk, hogy ezzel előfizetőinknek értékes szolgálatot teszünk. Szerk.

Lapunk szíves pártfogásáért és a küldött címekért hálás köszönetet mondunk: Horváth Vilmosné, Kettererné, Farkas Lászlóné, Gámán Gáborné, Dr. Stenczel Jánosné, Kisfaludi Józsefné, Benkó Jánosné, Pinczés Zoltánné, Mészöly Jenőné, Csiffáry Ágostonné, Széll Emilné, Kartner Edéné, Wenk Flórisné, Varga Istvánné, Szigethy Antalné, Özv. Balázs Józsefné, Munkácsy Károlyné, Bíró Jánosné, özv. Markos Gyuláné, Sipos Ernőné, Dr. Mathes Józsefné, Havas Ferencné, Varga Sándorné, Ruis Jánosné urasszonyoknak, Markal Magdolna, Kocsis F. Margit, Bors Margit, Kiss Emma, Vinekker Jolán, Szabó Linike, Hüll Cecilia, Vályi Margit, Hoffler Bella, Kiripolszky Rózi, Nagy Mária, Zsadányi Antalka és Lehóczky Erzsébet, Luguszt Gizella és Gemmel Ilonka urléányoknak és Hertelendy Ferenc és Horváth Vilmos uraknak.

Alázatos tisztelettel a

Szerk.

Képtalány megfejtése

Lapunk mult évi 36. számában közölt képtalány helyes megfejtése: „Mindig azt tartják legokosabbnak, amit már késő megtenni“.

A megfejtésben résztvett olvasóink közül helyesen fejtették meg és a sorsolásban vehettek részt:

Majunke Józsefné, Halassy Györgyné, Barcsay Piroska, Kasza Mária, Kocsis Jánosné, Bittner Róbertné, Dóra Erzsébet, Nemes Károlyné, Knotz Ágostonné, Wenk Flórisné, özv. Orám Ferencné, Szabó Lászlóné, Csiky Iréné, Nagy Károlyné, Höfler Betty, Márki Jenőné, vitéz Szathmáry Kálmánné, Monoray Ödönné, Kovács Elekné, Dr. Medvezky Károlyné, Baunok Istvánné, özv. Zettl Józsefné, Szerdahelyi Rózsa Ibolya, Dr. Szozyori Nagy Kálmánné, Kiss Józsefné, Haller Győzőné, Kelemen Istvánné, Dr. Katona Gézané, Kovács Pálné, Zoltán Marianne, Herceg Iduska, Balla Gyuláné, Csont Ildikó, Székely Károlyné, Halász Irma, Király Annuska, Dr. Bartha Barnáné, Ölyvös Árpádné, Juhász Károlyné, Jablonszky Anna Mária, Mezey Tivadarné, Némethy Karolin, Zöldy Anci, Egley Klára, Hoffmann Tiborné, Altörjay Istvánné, Szegedy Péterné, Dr. Szabó Elemérné, Gyenge Károlyné, Kreutzné, Halácsy Jenőné.

Első jutalmat nyerte: Dr. Medvezky Károlyné Debrecen. Második jutalmat nyerte: Szerdahelyi Rózsa Ibolya, Rinyaszentkirály. Harmadik jutalmat nyerte: Kovács Elekné, Kaposvár. Negyedik jutalmat nyerte: Höfler Betty, Mágocs. Ötödik jutalmat nyerte: Nemes Károlyné, Kajár.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA

Segédszerkesztő: tordai BÖJTHE ETELKA

Kiadóhivatali igazgató: BARTHA ISTVÁN

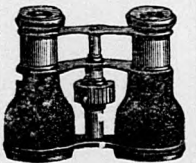
Kéziratokat nem adunk vissza.

KITÜNŐEN HALLANAK a már mindent megpróbált nagyothallók is a Siemens-gyártmányú kiváló Phonophor hangot erősítő, hallást növelő kis villamoskészülékkel. Próbálja meg ön is. Díjmentesen bemutatja a Siemens-Reininger-Weifa magyarországi telepe: Budapest, VI., Andrásy-ut 28. sz.

CALDERONI és TSA
LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1.

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipejtők, Zeiss és Görz-üvegekkel. Barometerek, hőmérők.

PAPLANT, MATRACOT, ruganyos ágybetétet a legjobb kivitelben és a legolcsóbban készít
GÖBBÖS GÁBOR paplanosmester
BUDAPEST, I. kerület, Koronaőr-utca 8. szám. Krisztina-tér mellett.

Albertirsa, 1927. I-6.

TEKINTETES KIADÓHIVATAL!

A „Hóvirág“ mosóporból kapott mintacsomagot több barátnőmnek elosztottam és a kipróbálás után — velem együtt — az-az őszinte véleményük, hogy nagyszerű szer, mert a mosás sokkal gyorsabb és könnyebb vele és a ruha igazán hófehér. Mindenik előfizető társnőimnek őszintén ajánlom.

Tisztelettel

NAGY ERZSÉBET óvónő.

Előfizetőink ingyenes hirdetései:

Páratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianók, részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölesönzés: *Ehall zongoratermeiben, Andrássy-ut 15.*

Fekete fajtisza dobermann kölykök eladók. Anya hivatalos rendőrkutya. Telefon J. 45—83.

A „Magyar Uriasszonyok Lapja“ előfizetői részére a legjutányosabb áron készítenek mindennemű ruhát, felöltőt vagy átalakítást. Legdivatosabb kosztüm készítése 28 pengő. Ruha készítése 20 pengő. Estélyi vagy bálruha készítése 28 pengő. Szíves megrendelést kér, tisztelettel *Schuszter Hugóné, Budapest, VI. Jókai-u. 37. III. 12.*

Megbízható, gyakorlott, varrni tudó gyermekgondozónőt keresek 4 és 2 éves fiamhoz. Családtagnak tekintetik. Fizetési igény megjelölésével ajánlatok *Dr. Móra Lajosné, Szolnok, Gr. Apponyi Albert-u. 2660. címre küldendők.*

Eladó jutányos áron egy modern, teljesen felszerelt, alig használt szövőszék, acélnyűtt és bordákkal ellátva. *Nagy Mariska, Hajdunánás, Iskola-utca.*

Ruhafestő, vegytisztító, plissirozó és fehérmosóüzem, mely negyven év óta áll fenn, elöregedés miatt ingatlanul együtt kedvező fizetési feltételek mellett eladó. *Mayer, Nagykanizsa, Kölcsey-u. 19.*

Az összes háziteendő elvégzésére keresek egy intelligensebb nőt, ki egyuttal főz is. Mosónő van. Külön szobát és havi 500.000. K. fizetést kap. Kényelmes otthonra talál. *Dr. Faragó Lajosné, V., Markó-u. 13. II 2.*

Perfekt magyar, német, török, arab levelező, ki franciául is beszél, bármely irodai vagy titkári állást Budapesten vagy vidéken elvállal. *Cím a kiadóhivatalban.*

Három modern szövőszék teljesen felszerelve, olcsón eladó. Házi szövőde kevés tőkebefektetéssel biztos megélhetést nyújt. *Kereznerich Gézáné, Gádosros, Békés m.*

Jól főző szakácsnőt keresek, aki a főzésen kívül a kertészetben és majorság gondozásában segédkezik. *Dr. Stenczel Jánosné, Cinkota, Anna-telep.*

Páratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianók részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölesönzés: *Ehall zongoratermeiben, Andrássy-ut 15.*

Női felsőruhát és fehérneműt, ugyszintén férfi-fehérneműt a legszebb kivitelben készítenek. Kivánságra jutányos díjazás mellett házhoz megyek. Szíves meghívást „Nyugalmazott jegyző neje“ jelígre a kiadóhivatalba kérek.

Intelligens szülész nő kényelmes lakásán szülőnőket fogad. *Nagy Istvánné, VII. Bethlen-u. 5. II. 6. Keletivel szemben.*

Magányos, jó lelkületű, 40 év körüli keresztény önálló divatárkereskedő rokonom részére, ezuton keresek szelid lelkű, üzleti életet kedvelő hűséges élet-társat. Csakis komoly megkeresést, teljes diszkrécióval, az esetleges hozomány megjelölésével hozzátartozóktól „Örök hűség“ jelíggel a kiadóhivatal továbbít.

Kérem kedves olvasótársnőimet, ismerőseiket köréből ki tudna nekem olyan kis iskolás leányt ajánlani, ki Pesten jár iskolába és lakásra volna szüksége teljes ellátással. Családi otthon és gondos felügyelet. Választ „Nyugat“ címre a szerkesztőségbe kérek.

Nagy- és kismosáshoz legjobb a HÓVIRÁG

önműködő mosóanyag, mert szappan, vagy bármely más szer alkalmazása nélkül csak kifőzéssel minden ruhát

önmaga hófehérre mos.

Gyártja: Albatros Rt. (Lessive Phénix alapítása) Budapest, V., Nádor-utca 6.

Tessék szerkesztőségünk útján ingyenes mintacsomagot kérni.

1

4

2

3

1. Otthoni ruha kasha-ból, sötét kasha-disszel.
2. Charmeuse-toilette, színes himzés és rojtdisszel.
3. Látogatóruha crépe banjóból, borszinben, ezüst gyöngyhimzéssel.
4. Sportruha kasha-ból antilop applikációval.
5. Délutáni ruha crépe de chine-ből apró szegőzéssel.

gróf TELEKY ALICE ÉS MÁRIA